

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2016

Zeynep Cemali Öykü Yarışması **5**

Sunum **Dr. Müren Beykan 7**

2016 Ödülleri

Ayna Aysu Çam **14**

Beyaz Lanet Eray Çakar **20**

Yokuş Naz Özdabakoğlu **27**

Ben Tam Oradayım, O Denizin Kenarında Zehra Bayraktar **35**

2016 Okumalık Öyküler

Bisikletimden Kalanlar Cemre Deniz Kuru **44**

Karışık Dünya Ece İlkay **48**

Adaletin Fötr Şapkası Elif Naz Ervatan **53**

Beni Bekle Gülser Nisa Yıldırım **60**

Parmaklıklar Ardındaki Çocukluk Lütfiye Menekşe Perk **66**

Büyük Yaka Seden Yemişçioğlu **73**

Gül Bahçesi Zeynep Sarı **75**

Zeynep Cemali Öykü Yarışması

Günüşiği Kitaplığı'nın 2011'den beri her yıl düzenlediği Zeynep Cemali Öykü Yarışması, altıncı yılını tamamladı. Çocuk edebiyatımıza birbirinden değerli 8 kitap armağan eden ve veriminin doruğundayken, 2009'da aramızdan ayrılan öykücü Zeynep Cemali'nin anısını yaşatmayı amaçlayan yarışma, ilköğrençliğe adım atan çocukları edebiyata yakınlaştırıyor, geleceğin yazarlarının yetişmesine öncülük ediyor.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından da duyurulan Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na, Türkiye genelinde 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri katılıyor. Her yıl değişen seçici kurulları edebiyatımızın önemli isimlerinden oluşan yarışmanın teması yine her yıl, Zeynep Cemali'nin klasikleşen roman ve öykü kitaplarından seçilen bir başka cümleden belirleniyor.

Yarışmanın 2016 teması "adalet" için öykülere kılavuzluk eden cümle, Cemali'nin sevilen öykü kitabı *Ben, Çınar Ağacı ve Pufböreği*'nden "*Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu,*" olarak belirlenmişti. Gençler öykülerini önceki yıllarda kardeşlik, hoşgörü, arkadaşlık, umut ve cesaret temalarında yazmıştı.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması'nın 2017 teması "dayanışma" için, Cemali'nin çocukluk anılarını öyküleştirdiği kitabı *Çılgın Babam*'dan alıntılanan "*Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi,*" cümlesi kılavuzluk edecek. ■

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
bu yıl “adalet” istedi, gençler
“adalet yok” diye yazdı.

Dr. Müren Beykan

Ülkenin her köşesinde gençler bir kez daha, “adalet” temasında sözcük sözcük ördükleri öykülerini Zeynep Cemali Öykü Yarışması’na gönderdiler ve yarışmamız altıncı kez sonlandı. Mayıs ayındaki son katılım tarihine dek 500’ü aşkın öykü ulaştı Günışığı Kitaplığı’na.

Devlet okullarından da, özel okullardan da katılım birbirine yakındı bu yıl. 6 ve 7. sınıfların ilgisi yoğundu; sınava hazırlanan 8. sınıflarsa, besbelli daha az zaman bulmuşlardı öykü yazmak için. “Adalet”i en etkili öykülere dönüştüren öğrencilerimiz bu yıl Cemil Kavukçu, Karin Karakaşlı, Nazlı Eray, Yusuf Çotuksöken ve Müren Beykan’ın değerlendirmesiyle belirlendi. Pek çok ilginç öykünün içinden *dört* gencimizin öyküsü ödüle değer bulundu.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması’nda, bu yıldan başlayarak öykülerin derecelendirilmeden ödüllendirileceğini her fırsatta vurguluyoruz. İşte, ilk kez eşit ödüller alacak dört öğrencimiz: ODTÜ Geliştirme Vakfı Mersin Ortaokulu’nun 8. sınıf öğrencisi Aysu Çam, İstanbul Özel Darüşşafaka Eğitim Kurumları’nın 8. sınıf öğrencisi Eray

Çakar, Özel Fenerbahçe Eğitim Kurumları'nın 7. sınıf öğrencisi Naz Özdebakoglu ve İstanbul, 23 Nisan Zehra Hanım İmam Hatip Ortaokulu'nun 8. sınıf öğrencisi Zehra Bayraktar. Dört genç öykücümüzü de canıgönülden kutluyoruz.

Her yıl olduğu gibi, dereceye gireme de, seçici kurul üyelerinin dikkatini çeken yedi öykü, bu kitapçığın "Okumalık Öyküler" bölümünde yer almaya hak kazandı. Adana, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Mersin ve Muğla'dan öykü gönderen bu başarılı gençlerimizi de sevgiyle kucaklıyoruz.

"Adalet", günümüzün en çok tartışılan, en güncel konusu. Genç öykücülerimiz, hem çağımızın acıtan olaylarından etkilenmiş, hem de hayatın genel olarak adaletsiz oluşuna takılmış, onu sorgulamışlar satırlarında. Öyküsüyle, "Hayat zaten adaletsiz!" diyen öğrenciler, neredeyse katılımın yarıya yakını.

Yaşamın adaletsizliğinin yanı sıra savaşın dehşetini işleyen öyküler yabana atılmayacak kadar çoktu bu yıl. Büyük acılar yaratan bomba vahşeti de karşımıza çıktı öykülerde. Hatta, Ankara, Kızılay'daki bombanın patlamasından hemen sonrasını, yaralının gözünden anlatan bir öykü okuduk. Bunca "adalet" öyküsünün, geçtiğimiz yılın *içinde* yazıldığını hatırlatmak isterim. Eğer yakın geçmişte, yaz aylarında yazılmış olsalardı, daha fazla gencimiz savaşın çaresiz bıraktığı, tarumar ettiği aileleri ve çocukları anlatacakları kuşkusuz.

Düşündüren bir konu, sevdiğinin katiline ceza verildi diye sevinmekti! 2016 öykülerinde rastladığımız ciddi bir kabullenmeydi bu. Suçu, işlenmeden önce önlemek yerine, işlendikten sonra cezalandırmak üzerine kurulu sistemi sorgulamayan genç öykücülerimizin bir kısmı,

kahramanına gözyaşları içinde, "Adalet yerini buldu!" dedirtmiş. Hep, suçtan sonra adalet aranmış. Egemen hukuk anlayışı, dolaylı olarak eleştirilse de, toplum yararına bir hukuk anlayışı irdelenmemiş; saf iyiliğin galebe çalacağına inanmış gençlerimiz. Temel hakları ve hukukun işleyişini de bilmedikleri, ceza miktarlarında, kadı, hâkim ya da yargıç görevlerinde de karışık bilgilere sahip oldukları, öykülerinde ele veriyor kendini.

Toplumumuzun acıtan gerçekleri, çocukları yetişkinlerle evlendirmek, aile içi şiddet ve taciz de hemen her şehirden gelen öykülerde karşımıza çıkan önemli konular oldu. İhtiyaçtan ekmek çalana hapis cezası verilmesini, işlemediği cinayetten hapis yatana, tecavüzçüyü öldürene verilen cezayı, şiddet uygulayanı doğru ve adil yargılamayı düşünmüş, işlemiş gençler. Ancak, adaletin suçu önlemedeki önemini bilemeden, masum bir iyimserlikle yaklaşmışlar konuya.

Bazı öykülerde de haksızlık ile adaletsizlik birbirine karışmış. "Haksızlık bu!" ünlemesi açıklıkla çok az kullanılmışsa da, öykülerin adeta içsesi olmuş. Bu ünlemenin kulağımıza çalındığı öyküler, genelde gündelik yaşamımıza mesnetlenenler: Anne baba arasında kalan çocuklar, kardeşlere karşı farklı davranışlar, üvey ebeveynle yaşanabilen sorunlar, işsizlikle ağırlaşan yaşam koşulları, yoksulluğun yol açtığı çaresizlikler, engellinin toplumsal yaşamdaki kâbusları... Daha küçük ölçekte, oyun oynarken, okulda ya da bir piknikte çocukların karşılaşabileceği haksızlıklar da çeşitli kentlerden gelen öykülerde işlenmiş.

Adalet konusundan sapmamaya çalışan gençlerse, genellikle mahkeme sahnelerine tutunmuş; yargıç ve avukatları, bazen de savcılarını, öykülerinin kahramanı

olarak kurgulamışlar. Otuzdan fazla öyküde avukatlar doğrunun, adaletin sesi olurken, sekiz on öyküde de yargıçlar açıkça rüşvet alıp suç işleyen karakterler olarak işlenmiş!

Öğretmenlerimizin, öykü ve kompozisyon arasındaki farkı öğrencilerine kavratmada epeyce yol katettiklerini izledik bu yıl; dilerim, bu sevindirici çabalar katlanarak artsın. Elbette, televizyon dizilerinin, niteliksiz televizyon programlarının etkileriyle öykülerin şekilsizleştiğini, şablonlara sıkıştığını da gözlemledik, ancak gündelik bir olayı, bir insanlık halini öykülemek için çalışmış çok sayıda gençle de karşılaştık ki, edebiyat adına umut verdi bizlere.

Adalet gibi bir konuyu fantastik öykülerle, tarihsel kurgularla işlemekten, bu zordan kaçmamış olan gençlerin varlığı, hepimizi ayrıca sevindirdi. Bu yıl, geçmiş yıllara göre daha fazla gencimiz merak salmıştı bu edebiyat türüne. Öğretmenlerinin de teşvik ettiğini düşünmemek elde değil.

Evet, bu yıl yarışmaya ilk kez katılan iller sevindirdi: Erzincan'dan 4, Uşak'tan 2 ve Van'dan 1 öykü geldi. Gelecek yıllarda yarışmaya katılacakları umudumuzu saklı tuttuğumuz iller: Amasya, Bayburt, Bilecik, Bingöl, Çorum, Hakkâri, Iğdır, Kırklareli, Kırşehir, Siirt ve Sinop. En çok öyküyle başı İstanbul çekse de, Ankara ve İzmir de başa baş gidiyor. Katılımlarıyla dikkat çeken Sakarya, Eskişehir ve Konya, bu yıl öykü yazmada gönülsüz kalmış gibiydi; oysa farklı yörelerin öykülerini okumak kıymetlidir bize hep. Kars'tan, Zonguldak'tan, Rize'den, Şırnak'tan, Yozgat'tan, Mardin'den ve Afyonkarahisar'dan yine öykü bekliyoruz; sesimiz bu illerin okullarına mutlaka tekrar ulaşsın istiyoruz.

2017 yarışması için ilanlar, broşürler hazır. Seçici kurulda yine, edebiyatımızın en önemli ustalarından Faruk Duman, Feridun Andaç, Gaye Boralıoğlu ve Müge İplikçi'yle görev alacağız. Yarışma raportörümüz yine Hande Demirtaş. Tema, "dayanışma" ve kılavuz cümle de bu kez, sevgili Zeynep Cemali'nin, anılarına temellenen öykülerinin yer aldığı *Çılgın Babam* adlı kitabından: "*Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi.*"

Öyküleriyle Zeynep Cemali Öykü Yarışması'nı var eden öğrencilerimiz, yarınlarda toplumsal barışın kurulmasına, edebiyat bayrağını yüksekte tutarak katkı sağlayacaklar, inanıyoruz. Onlar, dayatılan cinsiyet rollerine teslim olmayacak, suçun işlenmesini beklemeyecek, adaletsizliği hemen tanıyacak, yok edilmesini talep edecekler. Usta şairimiz Birhan Keskin'in şiirine sarılırsak: "*Buraya umutlu günler koydum. Şimdilik uzak gibi görünüyor, ama kimbilir, birazdan uzanıp dokunursun...*"

Edebiyat sevdalısı gençlerin yetişmesine, bizlerin bir tutam katkısı olursa, daha ne isteriz. ■

2016

6. YIL

2016 teması

ADALET

*“Kara gözlerinde
şimşekler çakıyordu.”*

Zeynep Cemali'nin
Ben, Çmar Ağacı ve Pufböreği
kitabından tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Cemil Kavukçu
Karin Karakaşlı
Nazlı Eray
Yusuf Çotuksöken
Müren Beykan

*Sınıfsal çelişkiyi açlık gibi
en temel insani ihtiyaç
üzerinden ele aldığı, dili
ve ayrıntı seçimi güçlü,
çarpıcı bir öykü atmosferi
yarattığı için...*

Aysu Çam

8. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Mersin Ortaokulu

“‘Adalet’ gibi yaşamın her alanında önemli bir konuda nasıl bir öykü yazacağıma dair net bir fikrim yoktu. Ama günlük yaşam ve telaş içerisinde yer alan, belki de bazen umursamadığımız insanların bana ilham kaynağı olacağını bilemezdim. Günlük kargaşa ve telaş içinde gözünüze yansıyan insan ilişkileri, zihninizdeki boşluktan içeriye girip, kafanızdaki kilidin anahtarı olup, sizi başarıya ulaştırabilirmiş. Kalemimin ucuna aktardığım düşünce ve duygularımın kâğıda dökülmesiyle ortaya çıkan bu öykünün beğeni alması ve beni başarıya ulaştırmasından onur duyduğum gibi yarışmanın konusu olan ‘adalet’ kavramını anlatabilmiş olmanın heyecanını yaşıyorum. ‘Yazıyorum ve iyi ki de yazmışım,’ diyorum. Ne mutlu bana!”

AYNA

Bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha... Boğazından kayıp gidiyordu onca sıkıntılı güne kafa tutan minik lokmaları. Kendinden geçmemesi mümkün değildi. Her biri diline değdiğinde, farklı bir sıkıntıyı çıkarıyordu içinden. Yapılması gereken işler şu anda umurunda değildi; kim onun arkasından konuşmuş, kim ona laf etmiş de ayıplamış, gerçekten kafasına takmıyordu. Elindeki kırmızı naylon torbanın içindeki simit parçaları bugün her şeyin ilacı olmaya gönüllüydü. Kocasından azar işiteceğini bile bile bir tane daha atıyordu ağzına, böylelikle devamı geliyordu her birinin sırayla.

Kavşağı döndü. Elindeki torba bacakları üzerinde yaptığı manevrayla çıtırdadı; kalınca ve kaba olan bacakları her yürüdüğünde etraftan ilgi topluyordu. Şişmandı, bu da olağan bir durumdu; insan şişman diye hamur işi yemenin tadına varmamalı diye bir şey yazmıyordu onun kitabında. Yazarı da, okuyanı da, öneni de oydu bu kitabın.

Az daha ilerledi; ağzı, her adımla beraber yeni bir lokmanın açlığıyla sulanıyordu. Dili vahşi bir etobura dönüşmüş, yeni kurbanlarını ağzında çevirmeyi bekliyordu. Görünüşünde bile vahşilik olan kadının kıvrıcık saçları, koca koca iki düğmeye benzeyen gözleri vardı. Görenin onu hatırlaması için bir bakması yeterli oluyordu. “Aaa... Şişman Betül mü? Tamam tamam, hatırladım!” nidalarının ardı arkası kesilmiyordu sonra.

Kocasından azar işitmesinin nedeni de belliydi. Eve girdiği zaman elindeki naylon pastane poşetini görecektir ve burnundan soluyarak ellerini beline koyacaktı. Sonra bin bir türlü hakaret ve suçlama, “Senden zayıfları da var!” gibi soğuma hamlelerini takip edecekti. İstese gidebilirdi o çırpı gibi adam, ona ihtiyacı yoktu. Kendisi şişmanlıktan kaynaklanan çatlaklarıyla, diyabet ilaçlarıyla, kocaman gövdesiyle mutlu olacak bir kadındı. Güçlüydü güçlü olmasına, acınacak bir durumu yoktu. Arada bir içinden, iyi ki bir çocuğunun olmadığını geçirir dururdu. ‘Daha büyüyecek de, okula gidecek de... Ohooo!’

Kavşaktan döndüğü zaman gözüne ilk görünen kişiye kahkahalar atarak gülmek istedi, ama ağzı bugünün zorluklarını ona unutturacak minik ve susamlı köleleriyle doluydu. Ağzındaki sulanma, önündeki zavallıcağın mırıltılarına karıştı:

“Abla... İki gündür bir şey yemedim... Gönlünden koparsa ver be abla... N’olursun, ha? Lütfen...”

Kendi yaşlarında bir kadın duruyordu önünde. Gözlerinin rengi tıpkı kendisinininkilere benziyordu, saçlarının şekli de öyle. Günlerdir yıkamadığı çok belli olan ellerini açmıştı, zımpara kâğıdına benzeyen dili ağzının içinde görülebiliyordu. Midesi bulandı, kadının görü-

nüşüne aldırılmadan şu an üzerine midesinde ne varsa kusabilirdi. Kendini varoş bir semtte bulmak için kafasını kaldırdı, ama hayır, burası şehrin en büyük alışveriş merkezinin tam önüydü.

“Polis!” diye bağırılmak için kendini zor tutuyordu. İnce elleri olan kadını şöyle bir süzdü, sonra kendine baktı. Ellerini inceledi. Bilekleri kocaman birer halının içine sıkıştırılmış gibiydi, iri vücutluysa. Elindeki simit bunu sinsice onaylar gibi göz kırpyordu.

“Abla...” dedi çelimsiz kadın, gözleri çıkmak çıkmak. Önünde kapı gibi duran kadına bakıyordu. Kadının elindeki simide ağız sulandırılmamalıydı, hayır! Onun malı değildi, kendine bir değişik bakan önündeki kişiye aitti o. Hani, biraz para verse, kendisi de alabilirdi belki ama...

Şişman kadın zorlukla yutkundu. Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.

“Yok canım, para mara! Aaa, ne bu böyle! Allah versin!” dedi kalınca sesiyle, gerdanı büküm büküm kıvrılarak. “Allah versin...” diye söylendi ve simit parçalarından bir tane daha attı ağzına. Sonra bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha...

Uzaklaşmaya çalıştı, arkasından çelimsiz kadının sesi geliyordu. Doğrudan onu muhatap alan bir ima yoktu bu seste; ondan ümidi çoktan kesmişti ve başkalarından dileniyordu. Şişman kadının ayakları ise, sanki onun başında nöbet tutan biriymiş gibi, asfalt yola yapışıp kalmıştı. Yüzüne şatafatlı mağaza ışıkları vuruyordu: kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, mor... İçini karartan bu pis kadının yanında yüzüne gökkuşağı yansısa ne fayda!

Elini simit poşetine soktu, yumuşacık simit parçala-

rından bulamıyordu. Daha doymamıştı ki, yemeye devam etmeliydi! Yoksa tüm akşamı, burnunda aynı koku, genzinde aynı tatla zehir olurdu. Gidip bir tane daha alabilirdi, ama bacakları yapışıp kalmıştı. Elleri yağ içindeydi.

Birden poşeti kadının yanına bıraktı ve uzaklaşmaya başladı. Boş olan şey atılmalıydı ona göre, buna kendi kocası ve bazı insanlar da dahil olabilirdi, eğer şöyle bir düşünürse!

Çelimsiz kadın poşete uzandı ve ellerini kocaman açarak onu kavradı. Ambalajındaki kırmızılık, çatlamış ellerine yansıyor; ne güzel bir renkti. Poşetin tortop edilmiş ağzını çevirdi ve hevesle içine baktı. Gözleri heyecandan yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Bir avuç susam... Eline döktü, hâlâ sıcacıklardı. Susuzluktan kavrulmuş dilini susamların üzerine deşirdi; midesinden müthiş bir açlık gurultusu yükselince, vücudunu sıkı sıkıya örttü. Ayıp!

Dilinin ucundaki minik susamların tadını yutmadan hissedebiliyorsa, kim bilir midesinde ne tür bir etki yapacaklardı! Belki birkaç gün acıkmayacaktı, kim bilir. Bu zevke hayatında hiç varmadığı su götürmez bir geçkti.

Elini ağzına doğru eğdi, gözleri mutlulukla kapanıp açılıyordu. Susamları ağzına yavaş yavaş döktü. Elinin titremesiyle, üstünde oturduğu, yıllarca evi olarak bildiği taş kaldırım da susamlardan nasibini almıştı. Ağzındakileri sızlayan dişleriyle çiğnerken başparmağını ıslattı ve kaldırımın üstündeki susamlara bastırdı. Parmağının altında yaptıkları küçük potluklar bile onu mutlu ediyordu.

Yemeğinin, karnını çok az da olsa doyurabileceği bir

şeyinin olduğunu bilmek çok güzeldi. Parmağını kaldırımından çektiğinde, eline yapışmış olan susamları teker teker yaladı. Ağzında hemen çiğnemiyordu, ilk ıslatıyor, sonra dilinin altına alıyordu. Parmağındaki susamlar azalıyordu.

Bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha... ■

*Adalet kavramını
ötekileştirme açısından
ele aldığı, çaresizliği ve
savunmasızlığı güçlü biçimde
hissettiği, öyküsellliği yüksek
ve etkileyici olduğu için...*

Eray Çakar

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Darüşşafaka
Eğitim Kurumları

“Hani, *Hayvan Çiftliği*'nde yönetimi ele geçirmiş domuzlar, istenmeyen gerçeği fısıldadığında kulağımıza, yüzümüz buruşmuştu ya... Adalet terazisi bozulmuştu da yenisini almaya gücümüz yetmemişti. İhtiyaç var artık buruşan yüzümüze kremler sürüp, gücü aydınlığa taşıyacak bizlere ve kırılmaz kalemlerimize. Adalet için yazıp adalet konuşup üç öğün adalet yemenin vakti geldi de geçmiyor mu? Adaletsizliklerin, beyaz siyah herkesin ayrı ayrı adalet acısı çekmesinin sonu gelmeli. Ümitli, ruken insanlar olup dünyaya adalet dağıtmak; boynumuzun borcu...”

BEYAZ LANET

Elleri başında, sırtı duvara yaslı, çökmüş söyleniyordu. “Çocuk elbet, ne olacaktı; çocuk işte. Ne yapsındı, çocuk o! Oyun ister, arkadaşlık ister. Ağladı kapadık, güldü susturduk, konuştu durdurduk...”

Günlerdir, kocayemiş ağacının altında yüreğiyle aklının arasında can çekişiyordu. Ne yapsa ne karar verse, adamdan saymıyordu kendini. İşte, şimdi canını çekip canından ya ölecekti ya... Yapamıyordu. Karısı Zeynep'in kara gözlerinde de kara şimşekler, günlerdir yağıp gür-lüyordu.

Zeynep'in kızarmış gözleri, kocayemiş ağacına dikildi. Bir an rüyasından uyanmış gibi hissetti kendini ve oturduğu yerden birkaç kelime mırıldandı.

“Hayır, olmaz. Yok yok... Olmaz! Yok yok!” diyerek sinirle kalktı. Yaradılışa, insanlığa, yere göğe öfkeliydi. Yemiş ağacının dibinde uzanmış kocasını irkiltken, çığlı-ğa dönüşmüş sesiyle, “Hayır, veremem. Yok, gitmeyecek o cehenneme! Hayır, olmaz!” diye bağırdı.

Karısının acı feryatlarını yüreğinde hissediyordu Abdullah. O da bunları biliyordu ama yapılacak ne vardı ki!

“Sen de biliyorsun ne yapmamız gerektiğini.”

“Hayır hayır. Sus! Gitmeyecek o cehenneme, dedim. Anlamıyor musun?”

Aralarındaki bu cümleler çaresizliğin cümleleriydi. Zaman; dünyanın durduğu, insanlığın sustuğu zamanlardı. Uzun, sonsuz gibi görünen çölde ölümü bekleyen bir çift gibiydiler. Birisi oğlunun ölümüne, diğeri yokluğuna katlanmak istemiyordu. Abdullah kalktı. Zeynep’e baktı, eve gidelim anlamında kafasıyla işaret etti.

Çaresizliğin sembolü sapsarı kum, onlar ilerledikçe ayaklarının altında sıcaklığını daha da hissettiriyordu. Yanan ayakları mıydı, yürekleri mi?.. Yansındı bu koca dünya... Umurlarında mıydı? Gökyüzünün maviliği bir deniz yaratıyordu da, yürek ateşine deva olmuyordu. Birkaç sürüngen dışında, etraflarında herhangi bir canlı varlık yoktu. Güneş, kafa derilerini iyice yakıyordu.

‘İyi ki Bure yok,’ diye düşündüler. Gözlerini iyice ileri diktiklerinde, bitkilerle inadına kavga eden kurak araziye görebiliyorlardı. Güneşin kavurması, kavrulmuş kurak zemin, içlerini sonsuz bir ümitsizlikle dolduran boşluk...

Bazı sırlar bilinmemelidir. Bure’nin doğumu, bunlardan biriydi.

Bure doğduğunda hem ebesi hem annesi Zeynep, dillerini yutacaktı. Siyahi anne babanın saf, bembeyaz bir çocuğu olmuştu. Zeynep, çocuğunun alnyazısını aklında görmüş, kahrolmuştu. Ebeye yalvaran gözlerle baktı. Bu sırrı ebenin kimseyle paylaşmayacağını adı gibi biliyordu.

Bure’yi doğurtan ebenin de albino bir çocuğu olmuştu; o da onu kollamak istemiş, ama ne yazık ki kaçmışlar, büyülü sanılan vücudu yüzünden öldürmüşlerdi.

Ardından odaya Abdullah girdi. Kadere küfürler saydı. Ebe, yüzü düşmüş, hatıraları canlanmış, yavaş adımlarla evden çıktı. Abdullah ve Zeynep arkasından bakakaldılar. Bir birbirlerine, bir bebeğe bakıyorlardı. Bebeğin ilk feryadıyla kendilerine geldiler. Abdullah, emzirmesi ve susturması için hemen Zeynep’e verdi bebeği. Susması için...

O günden sonra Bure için hep önlemler alındı. Onu kollamak için yaptıkları her şey onu hep yaşamdan, yaradılıştan uzaklaştıran şeylerdi. Bure, özgürce konuşup ağlayamıyor ya da sevinemiyordu. Arkadaşı zaten yoktu. Oyun bilmezdi. Neşe bilmezdi. Oynarken acıkmayı bilmezdi. Bure de çocuktü ve etrafı görmek isterdi; oyun, arkadaş...

Evde kimse yokken, bir sabah, ona tembihlenenlerin aksine dışarı çıkmış, herkesin lanetlediği vücudunu, tenini göstermişti. Onu gören çocuklar korkmuş, evlerine kaçmıştı. Ailelerine anlatacaklarından hiç şüpheli yoktu.

Zeynep, evde oğlunun olmadığını görünce evden fırladı. Bure’nin köyün orta yerinde gözleri fal taşı gibi açık, dudaklarını büzmüş, ağladı ağlayacak halini görünce kucağına aldığı gibi eve koştu. Artık, ya gidip o rezil kampa verip oğlunu bir daha göremeyecek ya da en büyük felaketleri yaşatacağı oğluna: Büyücüler, bedeninden parçalar alacak; insan tüccarları onu kaçırıp satacak; belki de güneşten kavrulup ölecekti. Dünya yansındı! Bir amansız hastalıkla gelen kader, batsındı!

Cahillik, batsındı! Dünyanın bu adaleti, batsındı!

Abdullah, evden dışarı ilk adımını huzursuz, korkulu attı. Lanetlilerin Kampı'nı ziyarete gidecekti bugün, gitmek görmek zorundaydı; içi rahat etmiyordu. Kamp, şehrin biraz dışında, kurak arazinin ortasında tek yapıydı. Kampa kimseyi almıyorlardı, çünkü sözde "lanetliler" korunuyordu avcılardan, büyücülerden, insan tüccarlarından. Abdullah da kampı tel örgülerden izleyecek, oğlunun acı geleceğini önceden görecek.

Yola çıktığında öğle vaktiydi, güneş kavuruyordu. Yayan, yarım saati buluyordu yol. Bir gün gibi sürerdi aslında acılı kalplerde. Yolun daha başlarında ikirciklenmeye başladı.

'Veremem, yok yok! Çocuklar anlamamıştır zaten. Haa, işte... Küçücükler daha... Nereden bilecekler albino ne! Benimkisi de telaş... Belki de kimse görmedi benim canımı.'

Birkaç dakika sonra yine umutsuzluğa düşüyor, kara günleri karamsarlıkla selamlıyordu.

'Ne diyorsun sen be adam! Şaşkın şaşkın konuşuyorsun! O çocukların hepsi akıl küpü. Her şeyi anlamışlardır. Çocuk dediğin acımasız olur. Çoktan ana babalarına söylemişlerdir. Köydekiler de az mı acımasız sanki! Şeytan kalpliler! Hemen haber verirler kan emicilere!'

Çocuğunun hastalığının öğrenildiğine kanaat getirdi. Boşa koysa dolmuyor, doluya koysa almıyordu. 'Bir gidip göreyim de,' dedi kendi kendine.

Dinlene dinlene, bazen koşa koşa bitirdiği yol boyunca iyice terlemiş, yorulmuştu. Kampa vardığında hava biraz daha aydınlanmış, güneş daha da yakıcılaşmıştı. Kampın içini, "lanetliler" in yüzünü görünce kalbi

paramparça oldu. Bir an, Bure'nin orada –tel örgülerin diğer tarafında– olduğunu düşündü. O an, gözüne kamptaki tek büyük ağaç takıldı ve gölge bulabilmek için bir dal arayan çocuklar. Bu tek ağacın dalları, o çocukların merhemi, kurtarıcısıydı. Bütün çocuklar oraya sıkışmış, "sessiz katil" dedikleri güneşten korunmaya çalışıyordu. Ağacın dibinde oturan çocuklardan ikisi gözüne çarptı. Biri kampın en büyüğü, diğeri en küçüğü gibi görünüyordu. Büyük olan, iki üç yaşlarındaki küçük çocuğu kucığına almış, dalların geçirdiği güneşi kendisi engelliyor, ona ablalık yapıyordu. Cildinde yer yer cılk yaralar vardı.

Abdullah ağlamaya başladı. "Lanetli olan sizlersiniz, cani insanlar! Bu kampta yaşamak zorunda kalmalarının tek sebebi, sizin o pis duygularınız. Adaleti dillerde gezdirenler de, bu çocukları ezdirenler de bizzat sizsiniz!"

Sustu Abdullah. İçindeki her şeyi birden boşaltmanın hafifliğiyle ayaklarını sürüye sürüye geri döndü köye.

Köy meydanı her zamankinden biraz daha sakindi, Abdullah'ın dönüşünde. Yalnız çocuklar eski neşeleri, eski sevecenlikleriyle hiç bitmeyecekmiş gibi oynamaya devam ediyordu. Bure'nin de çocuk olduğunu unutmuşlar mıydı? O, hiçbir zaman çocukluğunu hissedememiş, belki de sonsuz hayallerinde onu saklamıştı. Saf beyazlığı, kötü müydü, oyun oynamaya yetmiyor muydu ya da herkesin ortasında koşup gülmeye?

Abdullah geleceği adım adım görmüş, yüreğinde acı taşımıştı. Bure, kamp, bu adaletsizlik, hepsi... İçeriden, karısı Zeynep'in Bure'ye yemek yedirmeye çalıştığını duydu. Abdullah, bugün gördüklerini yüreğine

gömdü. Kampa da götürse, yanlarında da tutsa, her şeyin teker teker olacağını biliyor, kadere karşı gelemiyordu. Bunun bir çaresi yoktu, dünyanın acımasızlığı, insanoğlunun lanetiydi. Adaletin yoksunluğu... Karısını ve Bure'yi öptükten sonra yavaş adımlarla dışarı çıktı. ■

Adalet kavramını toplumsal önyargı üzerinden işlediği, dramatik yapısı güçlü, çevre betimlemeleri zengin, yaşamın içinden doğal diyaloglarla öykü atmosferini başarıyla kurabildiği için...

Naz Öz dabakoğlu

7. sınıf öğrencisi

İstanbul, Özel Fenerbahçe Eğitim Kurumları

“Zeynep Cemali Öykü Yarışması için belirlenen temayı sabırsızlıkla bekliyordum. Konumuzun ‘adalet’ olduğunu öğrendikten sonra, özellikle neyi vurgulamak istediğime karar verdim. Olayların nasıl gelişeceğini, nereye varacağını ben de merak ediyordum doğrusu. Adaletin gücüne en çok ihtiyacı olanları seçtiğim kahramanlar: Yani çocuklar... Çocukların sesini duyurabileceği, böylesine anlamlı bir yarışmaya dahil olmak bile çok heyecan vericiydi.”

YOKUŞ

Galata Kulesi'nin aşağıya inen yokuşlarından birindeydi dedemin dükkânı. Sıra sıra müzik mağazaları diziliydi yokuşta. İnsanı soluk soluğa bırakan uzun bir yokuştu. Gerçi ben, kanat takıp uçarcasına çıkardım yokuşu. Dedemle o dükkânda geçirdiğim zamanları hiçbir şeye değişmezdim çünkü.

O sabah da erkenden koyuldum yola. Hafta sonuydu. Kemanımı götürecektim dedeme. Elden geçmesi gerekiyordu kemanımın. Bir çalgı aletinin dilinden de en iyi dedem anlardı tabii ki. Kahvaltı edecektik dedemle. Sonra da dedemin arkadaşından keman dersi alacaktım.

Dükkânın kapısından girdim, elimdekileri bir kenara bırakıp dedeme seslendim. Üst kattaydı.

“Defne, sen mi geldin güzel kızım?” diye bağırdı.

Koşa koşa yukarı çıktım. Boynuna atladım.

Mutluluğun beden bulmuş haliydi dedem. Gülen gözleriyle, hoş sohbetiyle, bana her zaman güven veren duruşuyla, böyle bir dedem olduğu için, ne kadar

şanslı olduğumu hatırlatan mükemmel bir tabloydu o. Onunla vakit geçirmek, hatta onu izlemek bile öylesine mutlu ederdi ki beni... Hukuk mezunuydu ama gönülünü müziğe kaptırmıştı dedem. Bağlama, saz, gitar, keman, piyano, akordeon... Onun ellerinde öyle bir dile gelirdi ki, müziğin büyüsüne kapılır ve başkahramanı dedem olan sihirli bir dünyada bulurdum kendimi.

Öylesi güzel bir gündü işte. İçim içime sığmıyordu.

Dedem, “Sen aşağı in, ben elimi yüzümü yıkayıp geliyorum Defne’ciğim,” diyerek gülümsedi.

Dükkânın alt katına indiğimde, vitrinin değişmiş olduğunu fark ettim. Bakmak için dışarı çıktım. Dedem, Uzakdoğu’dan yeni gelen ilginç çalgı aletlerini vitrine koymuştu demek ki.

O sırada, çocuğun biri yokuş aşağı koşuyordu. Nefes nefese kalmıştı. Arkasına bakacak oldu, sendeledi ve düştü. Ne olduğunu anlamadan, gençten iki adam kıskıvrak yakaladı kollarından onu. Yakaladıkları yerde hırpalamaya başladılar önce.

Adamlardan biri, “Söyle ne yaptın parayı?” diye bağıırıyordu. Diğeri, ite kaka üzerini arıyordu çocuğun.

Çocuk, “Ben almadım ağabey, ben bir şey çalmadım; bırakın beni!” dese de duymuyorlardı sanki onu.

Dedem içeriden seslendi: “Ne oluyor Defne, ne o gürültü?” Elindeki havluyla elini yüzünü kurulayarak asma kattan indi, yanıma geldi.

“Bilmiyorum dede, ama tatsız bir durum var herhalde. Baksana, nasıl canını yakıyorlar zavallının. Ne olmuşsa olmuş, yeter bıraksınlar çocuğu,” dememe kalmadan, dedem soluğu olayın olduğu yerde almıştı bile. Zaten olay, dedemin dükkânının az yukarısında olup bitiyordu.

“İzzet Amca, İzzet Amca!” diye ağlamaya başladı çocuk, dedemi görünce. “İnan ki, ben bir şey yapmadım, ben çalmadım!”

Dedem, “Ne oluyor burada, ne istiyorsunuz çocuktan? Utanmıyor musunuz el kadar çocuğa vurmaya, bırakın onu! Ne derdiniz varsa bana söyleyin,” dedi ve çocuğun kolundan tuttuğu gibi, onu yerden kaldırıp kendine çekti. Çevre dükkânlardan gelenlerse iyice birikmişti olayın olduğu yerde.

Adamlardan biri susuyor, diğeri başlıyordu.

“Yokuşun başındaki dükkâna yeni taşındık. Malları taşıtıyorduk bunlara. Böyle iki tane daha var. Mallar taşınırken, bir deste para koydum masanın üzerine; kamyon şoförüne verecektim. Dükkânda bir ben vardım, bir de Mehmet. Kaşla göz arasında yok oldu para. Dükkândan da en son bu velet çıktı,” dedi biri.

Diğeri: “Doğurup atıyor anaları sokaklara! İyilik olsun diye iş verdik. Üç beş kuruş koyalım ceplerine, dedik. Sürüsüne bereketler. Hata bizde. Yaklaştırmayacakların böylelerini yanına, acımayacaksın bunlara.”

“Hop hop, ağır olun bakalım!” diye bağırdı dedem. “Bu çocuğu iyi tanırım ben, kimsenin malında gözü olmaz onun. Tokgözlü, iyi huylu bir çocuktur, yanlış yapıyorsunuz gençler.”

“Bey amca, sen ne karışıyorsun! Polisi arayacağım hemen. Çete bunlar, nereden bileceksin sen bunların iç yüzünü!” diye gözlerini açmış sinirli sinirli konuşurken biri; diğeri çevredekileri uyarıyordu: “Aman ha! Siz, siz olun, bunları uzak tutun civarınızdandır.”

Dedem iyice sinirlenmeye başlamıştı. Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.

“Ben,” dedi, “ben çocuğu alıp benim dükkâna gö-

türüyorum. Sakinleşsin biraz, kendine gelsin. Aradınız işte üstünü başını, para mara yok çocukta. Polis çağırarsanız da, önce ben konuşacağım polislerle. Bir yere gitmez, merak etmeyin. Olay çözülene kadar benimle!”

Adamlar şaşırды, düşündü taşındı. Dedem onların konuşmasına fırsat vermeden çocuğu alıp bizim dükkâna getirdi.

“Sakin ol, her şey yoluna girecek Burak,” derken, çocuğun başını okşuyordu dedem. Çabuk çabuk sebilden su doldurup çocuğa uzattı. Titreyen elleriyle zor tutuyordu bardağı çocuk. Bir yudum geçti geçmedi boğazından, kısık bir sesle dedeme teşekkür etti.

Demek, adı Burak’tı. Demek, gerçekten tanıyordu bu çocuğu dedem; asla yalan söylemezdi ki zaten. Bir bildiği vardı işte! Kimdi peki bu çocuk, kimi kimsesi var mıydı acaba? Kafamda bir sürü soru işareti oluşmuştu.

Dedem, “Az sonra geleceğim,” diye dışarı çıktı. Bizi dükkânda öylece baş başa bırakıp gitti. Zaten karma-karışık olan kafamı bir süre daha toparlayamadım. Neden sonra biraz kendime geldiğimde, “Otursana Burak,” diyebilirdim. Hali içimi acıtıyordu. Bir şeyler söylemek istedim, söyleyemedim. Göz göze gelmekten bile kaçınıyordu zavallı. Var olduğu için bile kendini suçlu hissediyordu sanki. Onun bunun gözüyle görüyordu belli ki kendini. O bir suçluydu. Peki, suçu neydi?

“Dedem belli ki seni çok seviyor,” diye bir laf çıktı ağızımdan. Güzel bir şeyler söylemek istedim çünkü ona.

Hiç tepki göstermedi. Yere bakıyordu sürekli. Gözlerini yakalamak istiyordum. Onunla ilgilendiğimi anlayınca rahatsız olmuştu. Ben de duvara dayadığım kemanımı alıp akorduyla ilgilenmeye başladım.

Uzunca bir sessizlikten sonra, “Senin mi?” diye sordu.

“Ne benim mi?” dedim. Şaşırılmışım birden sesini duyunca.

“Keman,” dedi.

“Evet, benim,” dedim gülümseyerek.

“Ben de keman çalabiliyorum, bir kemanım vardı, ama ben büyüdükçe o küçüldü. En küçüklerinden... İzzet Amca ayarlayacak bana uygun bir keman, söz verdi,” dedi. Yüzü aydınlanmıştı sanki.

“Nerede öğrendin peki keman çalmayı?” diye sordum.

“Sulukule’de çalıp söyledik avlularda, keman çalmayı ne zaman öğrendiğimi bilmiyorum. Epey oldu Tarlabası’na taşınalı. Köklerimiz Sulukule’den söküp attıklarını ağlayarak anlatırdı annem.”

Burak art arda sıralıyordu lafları. Artık yere de bakmıyordu. Unutmuştu olup biteni. Ne güzel bir yüzü vardı! Koskoca bal rengi gözleri, neredeyse aynı tonda saçları; esmer parlak tenine çok yakışıyordu. Çelimsizdi gerçi, kir pas içindeydi. Tartaklanmasından arda kalanlardan ziyade, pek bakımsızdı belli.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum, gözlerimi üzerinde dolaştırırken.

“On dört,” dedi. İnanamadım, aynı yaştaydık. Ama nasıl oluyordu da bu kadar küçük görünüyordu! Sonra aklıma sınıfımızdaki arkadaşlarım geldi. Burak gibi, yaşını göstermeyen erkek arkadaşlarım vardı.

“Peki, sen? Sen kaç yaşındasın?” diye o sordu bu sefer.

“Ben de on dört yaşındayım,” dedim. Ama onda herhangi bir şaşırma belirtisi yoktu. Ablası gibi duruyor-

dum onun yanında halbuki.

Dedem içeri girdi o sırada. Ardından iki polis, Burak’tan şikâyetçi olacaklarını söyleyen iki adam, bir de olay sırasında görmediğim ya da gözden kaçırdığım on beş yaşlarında bir çocuk... Dükkânın girişi birden dolmuştu. Mahkeme, dedemin dükkânında kurulmuştu sanki.

Dedem konuşmaya başladı. “Evet,” diye başladı sözlerine. “Evet,” dedi, “anlat bakalım Mehmet. Seni dinliyoruz.”

Mehmet olduğunu, konuşmaya başlayınca anladığım kişi, şu on beş yaşlarındaki çocuğu.

“Ben,” dedi, “ben herkesten özür diliyorum. Sabah, ağabeylerime yardım etmek için, yeni açılacak olan dükkânımıza ben de gittim. Mallar kamyondan dükkâna taşınıyordu. O sırada ağabeyim bir tomar para çıkarıp bıraktı dükkânın ortasında duran masaya. Şu küçük çocuk da, yüklendiği amfiyi yere düşürecek oldu. Ağabeyim o anda koşarak çocuğun sırtındaki amfiyi yakaladı. Masanın üzerindeki paraya gözüm ilişti birden. Elimi uzattım ve cebime koydum parayı. Nasıl olsa dükkâna giren çıkan belli değildi o gün. Benden şüphelenmezdi ağabeylerim. Bana güvenirdiler. Daha önce böyle bir şey yapmışlığım da yoktu zaten. Biz kazanıp yerine koyardık o parayı yine. Ama o... o bulamazdı.”

“Kim ulan, kim ‘o’ dediğin?” diye bağırmağa başladı yine, Mehmet’in ağabeylerinden biri.

“Ali,” dedi Mehmet. “Öksüz Ali. Hani şu haftada bir mahalleye uğrayan boyacı Ali! Ne zamandır sıkıştırıyorlar, tehdit ediyorlar, korkutuyorlardı garibi. Haraç kesiyorlardı çocuktan. Ne çalışabiliyor, ne okula gidebiliyordu. Bu olayın aslı astarı nedir bilmiyorum, ama doğru

söylüyordu. Küçük kardeşi Elif, engelli. Eline geçeni o canavarlara yedirdiği için, kardeşine para ayıramıyordu. İşte bu para, Ali'nin küçük kardeşinin tedavisi için; daha doğrusu, sadece tedavisinin başlaması için sevgili ağabeylerim.”

Kısa bir sessizlikten sonra, dedem, “Böyle mi yardım edilir insanlara Mehmet?” diye sordu. “Ben de çok yardım topladım ihtiyacı olanlar için. Her şeyin bir yolu yordamı var. Farkında mısın, birine yardım edeceğim derken bir başkasına zarar verdiğinin? Burak'ın ne kabahati vardı?”

Mehmet yere baktı ve, “Yok İzzet Amca,” dedi, “her şeyin bir yolu yordamı yok. Ağabeylerimden, konu komşudan yardım istediğimde, ‘Başımı belaya mı sokacaksın, uzak dur böylelerinden,’ deyip çıkıverdiler işin içinde.”

Aklıma, Burak için nasıl konuştukları geldi: *Bunlar, böyleleri... Kısacası öbürleri...*

Polislerden biri, “Biz, adalet yerini bulsun diye gece gündüz çalışıyoruz, gerekirse kendimizi tehlikeye atıyoruz. Bu iş senin altından kalkabileceğin bir iş mi evlat?” diye babacan bir tavırla konuştu.

Mehmet duraksadı, gözleri doldu.

“Ali'yi bıçakladılar, biliyor musun polis amca?” dedi boğuk bir sesle. “Küçük Elif'in artık kimsesi yok.” ■

Mülteci sorununa farklı açıdan yaklaştığı, kişisel hırsların insan yaşamını yok saymasını eksene koyduğu ve çarpıcı finaliyle iz bıraktığı için...

Zehra Bayraktar

8. sınıf öğrencisi

İstanbul, 23 Nisan Zehra Hanım İmam Hatip Ortaokulu

“İnsanoğlu varoldukça hep sorgulandı adalet; hem varlığı hem de kapsamı. Sahi neydi adalet? Mülteci dramları dalga dalga haberleri doldururken adalet temasıyla yazabilme fırsatı, bu insanlar için adaletin ne olduğu sorusunu uzun uzun düşünmeme yol açtı. Bu insanlar korkunç acılarla dramın içinde yaşarken, üç beş kuruş için şu yıkıcı gerçekliğin bir parçası olmaktan çekinmeyen adamın başına gelenleri yazdım ben de; ilahi adaletin bir tecellesi olarak. Onun başına gelenler, gerçekte dramları azaltıyor muydu? Adalet cezalandırmak mıydı, acıları kaldırmak mıydı? Daha binlerce soruya yazılacak binlerce öykü var elbette...”

BEN TAM ORADAYIM, O DENİZİN KENARINDA

O deniz ki, aylardır karşı kıyıyla aramızda tam bir sırat köprüsü. Geçenler, geçmeye çalışanlar; cennete mi kavuşacaklarını, yoksa kaçtıklarından beter bir cehennem kuyusuna mı düşeceklerini asla bilemeseler de, korkularını ümitleriyle bastırarak atıyorlar kendilerini suların üstüne. Öyle bir savaş, katliam, baskı, açlık, ölüm cehenneminden kaçıyorlar; öyle zifiri günler geçirmişler ki, yaşadıklarından kötüsünü düşünemiyorlar.

Ben de tam oradayım işte. Karşı kıyıyla aramızdaki mesafenin cennet cehennem kadar olduğu denizin kenarında... Arafta. Üzerinden geçenlerin ümitlerinin, korkularının, hayallerinin, duygularının, acılarının değil de, sadece sayılarının söz konusu olduğu, geçmeyi başaranların ve içinde kaybolanların birer can, birer insan olduğunun unutulduğu o sahilde.

O adam da orada. Kara gözlerinde şimşekler çakararak, fırtınalar koparak, yaşlar yanaklarına süzülürken, koca bedeni kıpırtısız, taştan bir heykel gibi dikilmiş,

ayaklarının dibinde yatan çocuğa bakıyor. Sahile vurmuş bir fok gibi uzanmış çocuğa. On iki, on üç yaşlarında çocuk. Tam da gençliğe adım atacağı yaşta. Uzun, kapkara saçları ıslanmış, yüzüne yapışmış.

Bazen haberlerde, belgesellerde izlediğimiz, zehirlenip kıyıya vuran balıklar gibi, yayılmış başka çocuklar da var sahilde. Sağa sola koşuşturan sahil güvenlik elemanları, jandarmalar da... Ama diğer çocukların başında böyle inanamayan bakışlarla donmuş kalmış başka bir adam yok. Onlara ağlayacak olanlar da, ya biraz ötede ölmüş yatıyorlar ya da denizin soğuk karanlıklarında kaybolup gitmişler.

Onlara, devrilen botu ayarlayan da, üzerlerindeki işe yaramaz can yeleklerini satan da, benim babam. Sahil güvenlikle köşe kapmaca oynayan, ıssız koyuları, ıssız saatleri kollayan babam ve ortağı. O ortak ki; o da aynı yıkımdan, aynı savaştan, aynı çıkar, ırk, mezhep ve iktidar kavgalarının gayya kuyusuna çevirdiği o memleketten gelmiş.

On yaşındayım ben. Öğrenecek, merak edecek yaşta. Ama tam olarak anlayabilecek yaşta değilim herhalde. Merak ediyorum; babam bu çocukları atölyesinden kamyonlara paket paket yüklediği kazaklar gibi mi görüyor? Yoksa, daha az mı önemsiyor? Çünkü kazaklarda en ufak bir hasar olsa, geri yollanıyor. Yollanan kazaklarla, teslim alınan kazakların sayıları aynı olmazsa, para ödenmiyor. Ama denize salınanların "iadesi" yok. Bir kere paketleyip doldurdun mu bota, sandala, motora, aldın mı parayı, iş bitiyor.

Merak ediyorum; babam mı, babaannem mi haklı?

"Kimse yaptığını görmeden ölmez," diyor babaannem.

“Anlamıyorsun, bu insanları istedikleri yere yolluyoruz. Biz yapmasak, başkaları yapacak. Biz en iyisini yapmaya çalışıyoruz,” diyor babam.

Babaannem de bu insanların kaçıp geldiğine benzer bir başka cehennemden kaçıp gelmiş yıllar önce. Batıdaki bir cehennemden. Ailesinin yarısını orada veya yollarda toprak altında bırakarak. “Anavatana sığındık,” der. “Anavatanın kucacı öyle geniş ki, yüzyıllardır Doğu’dan, Batı’dan, Kuzey’den, Güney’den, Balkanlar’dan, Bosna’dan, Kafkaslar’dan, Afganistan’dan, kim kendini bu kucağa atmışsa, sarıp sarmalanmıştır sevgiyle. Ama gelenlerle aynı acıyı yaşamayan, bilmeyen ikinci, üçüncü kuşaktan nankörler çıkıyor bazen.”

Babamın, kazaklarını dokuttuğu atölyesini de merak ederdim. Ortağıyla birlikte can yeleklerini yaptırdığı o bodrum katını da merak ederdim. O yelekleri üç kuruşa dikenler de, “Karşıya geçene kadar bir ekmek parası kazanalım,” diyen kaçaklardı. Önünü ardını düşünmeyenlerdi. Ağacı kesen baltanın saplarıydı, çünkü açlık, sefalet, ekmek kavgası vardı. Savaşta sağ çıkabilir ama açlıktan ölünebilirdi. “Adalet” denilen o eli terazili kadın, açlığın, sefaletin, ölümün olduğu yerlerden açıktan dolanıp geçiyordu.

Babam beni o işyerlerine götürmezdi ama abimi hep yanında taşırdı. İşlerini ona bırakacaktı çünkü. “Çok çalışmalıyım, daha çok kazanmalıyım ki, oğluma da büyük, daha düzenli bir iş bırakayım,” derdi.

Gücenirdim. “Ya ben baba?”

“Sen kız çocuğusun, evleneceksin. Soyadın bile değişecek.” Ama beni daha çok öper, okşardı. Ben istediğim kadar şımarıp nazlanabilirdim, ama abim sert olmalıydı. Dayanıklı olmalıydı. Duygusal olmamalıydı.

Onun için, hiçbir yaptığını beğenmez, bağırır çağırır, kızardı ona.

“Ben de keşke şu çocuklar gibi, alıp başımı gidebilsem,” derdi abim. Mutsuzdu. Baskıdan bunalmıştı. “Şu” dediği; parklarda, bahçelerde, balıkçı barınaklarında naylon çadırlarda aileleriyle birlikte umut yolculuğunu bekleyen çocuklardı. Bizimle yaşıt olanlar da, bizden yaşlı gibiydi. Bizden çok yaşamışlardı. Oynardık onlarla. Bazıları Türkçe konuşabiliyordu. Gidecekleri yerleri, hayallerini anlatırlardı. Hem umutluydular, hem buruk ve acılı. Kolay mıydı; zengin ya da fakir, kurulu bir düzenin, anılarla dolu bir evin, oyunlar oynanan sokakların, komşuların ve hatta mezarların bırakılıp gidilmesi? Bir hayatın bir anda tersyüz olması? Kolay mıydı, Ege Denizi denilen sırat köprüsünün üzerinden Burak’la değil, balık istifi doldurulmuş sandallarla, botlarla geçmeye çalışmak?

Babaannemle birlikte çorbalar pişirir, sandviçler yapıp dağıttık o insanlara. Kimi sahile vurmuş, kimi de onca uğraşına, çabasına rağmen, bu kadar çok denize, kıyıya yetişemeyen sahil güvenlikçiler tarafından denizden toplanmış çocuklara neredeyse her sabah araştırarak bakardık. Aralarında tanıdıklarımız, konuştuğlarımız olunca daha da üzülürdük.

Her gün onlarca kişinin boğulduğunu gördükleri halde, nasıl cesaret edebildiklerini sorardım abime.

“Senin hayal gücün, ufkun dar,” derdi abim. “Burada ihtiyaçları karşılansa da, burası anavatanları değil. Onun için duramıyorlar.”

“Ama gidecekleri hiçbir yer de anavatanları olmayacak. Olamayacağını bilemiyorlar ne yazık,” derdi babaannem. “Bir noktadan sonra devletten, devlete ya-

kalanmasan bile, ilahi adaletten kaçamazsın,” diye de kızardı babama.

“Bak, yakalanmadık daha. Biz gerçekten onlara yardımcı olmaya çalışıyoruz,” derdi babam, içini kırık kırıkla doldurmaya çalıştığı can yeleklerini hatırlamadan. Turizm mevsimi bitti diye üzülen esnafın aksine, havalar soğudukça kaçaklardan alacağı paranın artacağına sevinen babam.

Babaannemin, çok durmuş bir salatalık gibi pürsümüş yüzü iyice kırışır, acılaşırdı. “Dinimiz, kendine yapılmasını istemediğini başkalarına da yapmamayı emreder. Senin içinde vicdan denilen adalet duygusu kalmamış!”

Adaletin tam olarak ne olduğunu merak ederdim, on yaşında tam kavrayamama halimle. Adaleti simgeleyen heykellerin elinde hep bir terazi olurdu. Terazinin bir kefesine, ne olursa olsun umutlarını kaybetmek istemeyen o çocukların üzgün, yorgun, bezgin yüzü, gerektiğinde onurları zedelenmiş bakışlarla evlatları için dilenen, gerektiğinde çöplerde işe yarar bir şeyler arayan annelerini; diğer kefesine gazetelerde, dergilerde kıyafetlerine yıldızlar verilen kadınların yanlarında bol sıfırlı sayılar yazılan ayakkabılarını, çantalarını koysak, hangisi daha ağır basardı? Terazinin bir kefesine Dünya’yı halletmişler gibi, Mars’a, neredeyse Güneş’e gitmek için uğraşanların roketlerini, gururlarını; diğer kefesine huzur içinde eski hayatlarına dönebilmek için neredeyse o gezegenlerin hepsini feda edebilecek o “göçmenleri” koysak, eşitlenir miydi kefeler? Terazinin bir kefesine o çocukların ümitli, acılı, endişeli, şaşkın gözlerini, o ana babaların acılarını, korkularını, hayallerini, yüreklerini koysak, karşı kefeye ne koymak gerekirdi?

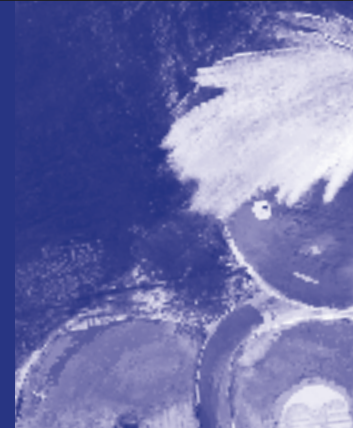
Merak ediyorum, neydi adalet? Babaannemin dilinden düşürmediği, “Hz. Ömer’in, Hz. Süleyman’ın adaleti” neredeydi? Bir defasında haberleri izlerken, “Batı, Hz. Davut’a gelen iki kardeş gibi,” demişti babaannem. “Hani birinin doksan dokuz koyunu varmış da, gözü hâlâ öbürünün bir koyunundaymış. O bir koyun için mahvediyorlar dünyayı. Bir yandan da bize durmadan insan hakları, adalet dersi veriyorlar.”

On yaşındayım. Merak ediyorum her şeyi. Ve anlamıyorum.

Sabaha karşı gürültüler duyulup çığlıklar yükselince, yine merakla koştum sahile.

Orada, o sahildeyim yine. Kaçakların arasına karışıp, boş hayallerinin peşinde koşarken onlarla aynı kaderi paylaşan on iki yaşındaki çocuğun... sırtında, bir işe yaramayan turuncu can yeleğiyle solmuş bir çiçek gibi yatan o çocuğun yanında.

O çocuk, benim abim. Başında dikilense, ayakta dursa da en az onun kadar ölü görünen, inanamayan gözlerinden başka hiçbir yerinde can olmayan o adam da, benim babam. ■

2016

OKUMALIK ÖYKÜLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
2016 Seçici Kurulu'nun
yayımlanmaya değer
gördüğü 7 öykü.

Cemre Deniz Kuru

7. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

BİSİKLETİMDEN KALANLAR

Evlerin pencerelerinden rahatça sohbet edebileceğimiz, dar bir sokaktı yaşadığımız yer. Gencinden yaşlısına, herkesin birbirini tanıdığı, sohbetlerin eksik olmadığı, cumbalı eski ve yorgun evlerden akşamüstü yükselen yemek kokularının birbirine karıştığı bir sokak: Kuyulu Bakkal Sokağı. Buraya taşındığımızda, ben daha birinci sınıfa yeni başlamıştım. Annemin beni ilkokula yazdırmasını ve o yaz tatilinde alınan, kırmızı mavili güzel bisikletimi hiç unutmam.

Tek eğlencemiz, akşam okuldan geldikten sonra simsiyah asfaltın üzerinde bisikletlerimizle yarış yapmaktı. Bisikletimizin lastiği patladığında ya da herhangi bir arızasında, sokağımızın köşesindeki bisikletçi Ahmet Amca'ya götürür, onun tamir etmesini izlerdik. Ahmet Amca öğretmenlikten emekli olduktan sonra, babasından kalan bu apartmana yerleşmiş, çocukları çok sevdiğinden, onlarla en iyi sohbet edebileceği bisikletçiyi açmış, bu işi öğrenmek için çok çalışmıştı.

Bir gün, yazın en kavurucu günlerinden birinde, bisiklet sürmeye çıkmıştık. Birbirimizle yarışıyor, doyasıya eğleniyorduk. Gün bitiminde birbirimizle saat konusunda anlaşır, akşam yemeklerimizi yemek üzere evlerimize dağılmıştık.

Çok vakit kaybetmemek için, bisikletimi kapının önüne koyup, hızla merdivenlerden yukarı çıktım. Karnım o kadar açtı ki, annemin hazırladığı, en sevdiğim yemek olan kaşarlı patatesi bir solukta yedim. Bir yandan da, bisiklet yarışında ne kadar eğlendiğimizi anneme anlattım. Yemek sonrası masayı toplamak benim işim olduğundan, aceleyle sofradaki tabakları mutfığa götürüp, merdivenlerden aşağı hızlıca indim. Ancak, son merdivene geldiğimde duvara çarpmışçasına durdum.

Bisikletim bıraktığım yerde değildi! Acaba yanlış mı hatırlıyorum, buraya koymadım mı diye, hızlıca bir saat öncesine dönüp, hafızamı tazeledim. Hayır, emindim; buraya dayanmıştım. Acaba arkadaşlarım onu durduğu yerden alıp, akşam süreceğimiz yere götürüp, bana sürpriz yapmış olabilirler mi diye, buluşacağımız yere koştum.

Herkes oradaydı, ancak benim kırmızı mavili bisikletim ortalarda yoktu. Alındığı gün daha dün gibi aklımda olan, çok sevdiğim bisikletim çalınmıştı! Yaşadığım hayal kırıklığı ve üzüntüyle eve doğru yürümeye başladım. Karanlık sokaktaki beyaz ışıklar sayesinde oluşan gölgemi izlerken göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Ne kadar zorlukla almıştık o bisikleti! Aylarca annemlerin bisiklet için ayıracakları bütçeyi beklemiş, en sevdiğim çikolataları yememiş, harçlığımı biriktirip des-

tek olmuşum bu bisikletin alınmasına. Nasıl yapabildi, insan kendisinin olmayan bir şeyi nasıl alır? Ona binerken, pedallarını çevirirken, hiç mi eski sahibini düşünmeyecekti? Vicdanı rahat mıydı? Hiç anlamıyordum.

Ahmet Amca'nın okumuş olduğu bir kitaptan bizlere sürekli olarak söylediği o söz kulaklarımda yankılandı: "En mükemmel adalet vicdan değil miydi?"

Merdivenlerden yukarı çıktım.

Ağlamaktan şişmiş burnumu, kıpkırmızı yüzümü gören annem, heyecanla bana, "Neyin var? İyi misin?" diye sordu. Annem, gözyaşlarına hiçbir zaman dayanamazdı. Bana öyle şefkatle bakıyordu ki, dayanamayıp kucağına atıldım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Bisikletim, bisikletim çalınmış... Birileri bisikletimi çalmış..."

Annem de çok üzülmüştü ama benim daha fazla üzülmemi istemiyordu. Sadece sıkıca sarılıp kaldı.

O gece, bisikletimin ilk alındığı günü, kullanmayı öğrenirken bacağıma aldığım ve hâlâ izleri duran çizikleri, annemin heyecanla arkamdan bırakıp gidişimi nasıl izlediğini konuşup durduk. İçime atmak yerine konuşmak çok iyi gelmişti. Annem, daha fazla üzülmememi, yaşadığımız her kötü olayın bize yeni şeyler öğrettiğini, yaşadığımız zor durumlarda çevremizdeki insanların bize nasıl davrandıklarını görerek gerçek dostluğu bulduğumuzu anlattı.

Başıma gelen bu olay yüzünden erkenden yatıp uyumak üzere yatağımın yolunu tuttum.

Günler sonra dışarı çıktığımda, herkes bisikletleriyle yarış yapmaya hazırlanıyordu. Arkadaşımdan biri, istersem onun bisikletini kullanabileceğimi ve yarışa katılabileceğimi söyledi. Çok sevinmişim. Bir an için

bisikletimi bile unutmuşum. Arkadaşımla neşe içinde sohbet ederken, karşıdan kırmızı mavilimle birlikte, kıvrık sarı saçlı, cam gibi mavi gözlü, bisikletimle neredeyse aynı boylarda bir kızın, bize doğru yaklaştığını gördüm. Yanında ise yüzü bembeyaz, belli ki yeni yataktan kalkmış, solgun görünümlü, fakat çok güzel gözlerle sahip bir kadın vardı.

Gözlerimi ovuşturdum. Sanırım hayal görüyordum.

Ama Ayberk de (adını size söylemeyi unutmuş olduğumu fark ettiğim arkadaşım), "Kırmızı mavili!" diye bağırınca, gerçek olduğunu anlayıp, onunla ben de bağırardım.

"KIRMIZI MAAAVİLİ!"

Sarışın kız ve annesi yanımıza geldiklerinde, bisikletimin çalınmış olduğunu, yaşadıklarımı, üzüntülerimi, hepsini ama hepsini unutmuşum. Kız, geçen gün annesinin çok rahatsızlandığını öğrenince, o heyecanla, orada gördüğü bisikleti alıp hızlıca gittiğini, ama gecelerce uyuyamadığını, annesinin iyileşmesinin ardından, yaptığı yanlışlığı hemen düzeltmesi gerektiğini, bisikleti aldığı yere getirdiğini ve annemin onları buraya gönderdiğini, gerçekten çok üzgün olduğunu, gözleri dolarak anlattı. Aynı zamanda, büyük, pembe kurdeleyle sarılmış rengârenk bir kutuyu bana doğru uzatmıştı.

İçini açıp baktığımda, en sevdiğim çikolataları görünce zaten çoktan affetmiş olduğum sarışın kıza sarıldım. Kız ve annesiyle vedalaşıp bisikletime bindiğimde, galiba ben bir yaş daha büyümüşüm. ■

Ece İlkay

6. sınıf öğrencisi
İzmir, Özel Ege Lisesi

KARIŞIK DÜNYA

Ben Ece ve on iki yaşındayım. Bazen büyüklerin çok şanslı olduklarını düşünüyorum. Annem her ne kadar tersini söylese de... Her istediklerini yapabiliyorlar, nerede ve ne zaman yapacaklarına da kendileri karar veriyor, kuralları kendileri koyuyorlar. İstedikleri şeyleri satın almak için bile kimseden izin almak zorunda değil. Kabul ediyorum, biz çocukların da hakları var, ama büyüklerinki kadar değil. 'Ne kadar büyük bir adaletsizlik,' diye düşünüyorum. Onların yerinde olmak istediğim çok zamanlar oldu. İşte, ben böyle düşünceler içerisindeyken, geçen gün yaşadığım olaylar beni bir kere daha düşünmeye itti.

Geçen gece, yatmadan önce bazı tuhaf olaylar olduğunu fark ettim. Saatim sürekli geri gidiyordu. Dakikası geriye işliyordu. Akşam yemeğinde bile kahvaltı ettik. Hatta annem, benimle kutu oyunu oynamak ve çizgi film izlemek istedi. Sonunda yorgun bir şekilde yatağıma gidip uyudum.

Sabah, annemin panik içindeki sesiyle uyandım. "Yetişemeyeceğim, kahvaltım nerede?" diye söyleniyordu.

Hızla kalkıp mutfığa gittim. Buzdolabındaki kahvaltılıkları masaya koydum. Annem saçlarını arkadan toplamış, üstünde okul formasıyla mutfığa girdi ve masaya oturdu. Ben olanlara anlam veremedim, şaşkınlıkla ona bakarken, bana sarılıp öptü ve kapıdan çıktı. Pencereden dışarıya baktım. Arkadaşlarım, anne ve babalarını ellerinden tutmuş servise bindiriyordu.

Gördüklerime inanmamıştım. Serviste, hostes kılığında ve benim yaşında bir çocuk, sekiz yaşında bir araba sürücüsü ve yolcu olarak yetişkinler oturuyordu. Hostes kılığındaki çocuk, yolcuları sayıyordu; sürücü çocuksa yüksek sesle müzik dinlerken araba kullanıyordu. Etrafa baktığımda, ellerinde çantalarla gezen, yetişkinleri uyaran çocuklar ve kavgaya edip ağlayan yetişkinler vardı.

Kendime gelmek için televizyonu açtım. Çocuklar haberleri sunuyordu ve bütün kanallar çocuklar içindi. "Süper!" diye bağırdım. Her ne olduysa çok güzeldi ve hep böyle sürmesini istiyordum.

Ben artık her istediğimi yapabiliyordum. Kendime bir program yaptım. Harçlığımı alıp, arkadaşlarımı arayıp sinemaya gidebilirdim; çikolatalı pasta yiyip eğlenceli bir gün geçirirdik. Ne zamandır istediğim müzikçaları almaya gidebilirdim. Heyecandan elim ayağıma dolandı, yerimde duramadım. Tam bunları düşünürken telefonum çaldı.

Babamın inşaatındaki bir usta, malzemelerin geldiğini ve ne yapması gerektiğini soruyordu.

Ona, "Babama sorayım, bekleyin," derken; usta, "Yet-

kili sizzsiniz,” dedi. Neredeyse dilimi yuttum, donakalmıştım.

Arkasından, bürodan telefon geldi. Konuşan, bürodaki Mimar Canan Abla'nın kızı Elâ'ydı. O da benimle yaşıt.

“Projeleri tamamlamamız gerekiyor, nerde kaldınız?” diye sordu.

Kendi kendime, “Nasıl yani?” dedim. Böyle ilginç bir olayın sadece iyi ve harika olan tarafını düşünmüştüm. Hazırlanıp, çabucak büroya gittim. Çok şanslıydım, çünkü büroya yürüyerek gidebiliyordum, çok yakındı.

İçerisi normalden çok farklıydı. Masada lolipoplar, duvarlarda şeker ve kelebek tabloları vardı. Masada bir ev projesi duruyordu.

“Bunlar kimin için?” diye sordum Elâ'ya.

Bana eliyle, içeride oturan kadını gösterip, otuz yaşlarındaki bir yetişkin için olduğunu söyledi. Annesi yanında olmadığından dolayı şimdilik ona kendisi bakıyormuş. Dönüp müşterimize bir daha baktım. Elinde iki oyuncak bebek, bizim ev maketimizle oynayıp duruyordu. Bu, şeker pembesi bir evdi. Elâ bendeki garipliği büyük ihtimalle fark etmiş olacak ki, bana bir sorunum olup olmadığını sordu.

Ona, “Bunu ben mi çizdim?” diye sordum.

“Evet,” diye karşılık verdi.

Yakından dikkatli bakınca, bunun benim bilgisayar oyununda çizdiğim bir ev olduğunu gördüm. O yüzden, fikirlerimi ona söyledim. Bir yanım gülüyor, diğer yanım ise ağlamak istiyordu. Sabah yaptığım program akıldan çıkmıyordu.

Nefes almak amacıyla kendimi dışarı attım. Yolda, kocaman bir adam kendini yerlere atmış ağlıyor, ya-

nındaki ufak çocuk ona kızıyordu. Arabalar oyuncak arabaları anımsatıyor; evlerin bazıları çiçek şeklinde, bazıları ise robota benziyordu. Her yer rengârenkti. Arkadaşlarımı aradım ama onlar da çalışıyorlardı. Ancak hafta sonu için program yapabiliriz, dediler. Bir an düşündüm, ne kadar büyük olmak istediysem de hayallerimin listesinde bunlar yoktu.

Eve geldim, servis nerdeyse gelecekti. Annem aç olur, diye düşündüm; bir tost hazırladım.

Annem, yorgun ama mutlu bir şekilde eve geldi. Tostunu verdim ama beğenmedi. Ne sorarsam, “İstemem, başka ne var?” dedi. Biraz kızdım. Bu arada bana sürekli, “Anne!” diyordu. Ödevini yapmak için odama koşarken, “Akşam yemekte ne var?” diye sordu. Öylece kaldım.

Makarna yapmasını biliyordum ve yaptım. Banyoya gittiğimde, sepette yıkanmayı bekleyen kirlî çamaşırlar vardı. Çamaşırları makineye attım. Bir ara annem yanına gelip yarınki okul için para istedi. Elimdeki harçlıklarımı verdim, ama para kazanmam gerekiyordu.

Yemekten sonra iş başa düştü, bütün bulaşıkları topladım ve mutfağı temizledim. Tam en sevdiğim televizyon programı başlamak üzereyken, annem seslendi. Ödevinde anlayamadığı bir soruyu sordu. Zor da olsa cevapladım.

Çok yorulmuşum, işler üst üste biniyordu. Ertesi gün işe gitmek, para kazanmak ve eve bir şeyler almak zorundaydım. Bir liste hazırladım. Televizyonda haberler vardı. İki ülkenin birbirine küstüğü anlatılıyordu. İçimden, “Yok artık!” dedim. Bu kadarı da fazlaydı. Hemen yatağıma yatıp rahatlamaya çalıştım.

Sabah annemin sesiyle uyandım.

“Tamam, kahvaltımı hemen hazırlıyorum, harçlığını masanın üstüne koydum. Bu arada, akşama ne yemek istersin?” diye sordum.

Annem şaşkınlıkla bana baktı. Ateşimi kontrol edip akşam koltukta uyuyakaldığımı söyledi ve iyi olup olmadığını sordu. Ben de her şeyin bir rüya olduğunu anladım. İçim çok rahatlamıştı. Tek yapmam gereken, okula gitmekti. Sevinçle annemin boynuna sarıldım.

Adaletsizlik mi? O da ne! Bir rüya bile, ne kadar yarıldığımı anlamama yetti. Aslında dünkü düşüncelerim biraz değişmiş olsa da, dünyada biraz çocuk dokunuşlarının da olması gerektiğini düşünüyorum. Pembe evler, lolipop arabalar... ■

Elif Naz Ervatan

8. sınıf öğrencisi
TED Bodrum Koleji

ADALETİN FÖTR ŞAPKASI

Yüzüne patlayan flaşlardan kaçabilmek için fötr şapkasını iyice gözlerine doğru indirdi, gri takım elbiseli adam. İki yanındaki güvenlik görevlileri tutsağın bu hareketiyle irkilmiş, mümkünmüşçesine daha da sıkı yapışmışlardı koluna. Öyle ya, yüzlerce yıldır firardaydı gri takım elbiseli adam. Kaçırırlarsa ellerinden, muhtemelen birkaç yüzyıl daha bulunamayacaktı. Sıkı tutmak lazım gelirdi gri takım elbiseli adamı. Kaçıp, dönmezdi yoksa.

Mahkeme salonunda sanığın, gri takım elbiseli adamın adı yankılandığında, nefesler tutuldu. “Adalet, yargılanmak üzere sanık kürsüsüne bekleniyorsunuz!”

Sessizliği yaran sakin adım sesleri duyuldu ve gri takım elbiseli adam, başı dik, fötr şapkası hafif eğik; sahibiymişçesine sanık kürsüsüne kuruldu.

Yargıç kürsüsünden ince bir kız sesi gürlledi: “Bu ne cüret!”

Adalet’in soğukkanlı tutumu bir an için buz taba-

kası misali çatırdadı, yüzünden bir şaşkınlık ifadesi gelişti.

Yargıç kürsüsünde önce küçük kurdeleler, ardından kumral renkli bukeler ve son olarak da dokuz, on yaşlarında bir kızın tombul suratı görüldü.

“Bana kitap getirin!” diye bağırdı kız. “Sanığı göremiyorum hâlâ!”

Aceleci fısıltılar ve patırtılı seslerin ardından yargıcın istediği kitaplar getirildi ve sandalyesine konuldu. Yargıç kitapların üzerine çıktı. Herkes birbirine anlamayan bakışlar atarak ayağa kalktı. Kimdi bu küçük kız?

“Oturabilirsiniz,” dedi aynı ince ses. “Sanığın sorgusu başlasın.”

Gri takım elbiseli adam, bu sefer beklenmedik bir şeyle karşılaşmış olmanın verdiği rahatsızlıkla yerinde kıpırdadıysa da istifini bozmadı ve tekrar yerine kuruldu. “Tam olarak ne ile suçlandığımı öğrenebilir miyim? Çünkü ben hiçbir şey yapmadığıma eminim.”

Küçük kız, tokmağını sertçe kürsüye indirdi. Bukeleri de tokmağıyla uyumlu olarak bir aşağı bir yukarı hareket etti. “Sorun da bu! Hiçbir şey yapmadın!”

“Yani, beni hiçbir şey yapmamakla mı suçluyorsunuz? Siz bayan, siz de bunun biraz saçma olduğunu düşünmüyor musunuz?” Adaleti kendi silahıyla tehdit ediyorlardı, bir mahkemeye. Elbette buradan da, bu duruşmadan da paçayı kurtarırdı.

Küçük bayan, burnunu havaya kaldırıp Adalet’i süzdü. “Sizi, görevinizi ihmal ile suçluyorum bayım.”

“Devlet adına açılan davalarda suçlamaların savcılar tarafından yapıldığını sanırdım.”

“Bu davanın devlet adına açıldığını söyleyen kim?”

Adalet, fötr şapkasını eline alıp şöyle bir çevirdi. “Devlet değilse kimdir bana dava açan?”

Küçük yargıç, ucu bucağı görünmeyen, ufka kadar uzayıp giden kalabalığı işaret etti eliyle. “Onlar,” dedi zalim bir sesle, “sizi görevi ihmalle suçlayan, onlardır. Onlar ve ben.”

Bu, ufak bir mücadeleyle sıyrılabileceği kadar küçük bir şey değildi. Çoktan kül olup etrafa saçılmış olması gereken hesapları görüyorlardı onunla. Adalet, fötr şapkasına tekrar elinde bir tur attırdı. “Ama siz bayan, eğer yargıç sizseniz, bu davaya sizin bakmanız pek uygun olmaz sanırım, yasal olduğunu da sanmıyorum.”

“Yanlış düşünüyorsunuz o halde. Yargıçların, açtıkları davaya bakmaları 2063’ten beri yasaldir.”

“Bayan, biz 2016 yılındayız.”

“Öyle...”

“Her şeye verecek bir cevabınız varmış gibi görünüyor.”

“Öyle.”

Adalet, ufka doğru uzayıp giden kalabalığa tekrar, dikkatlice baktı. Kimisi somut, kimisi soyut, kimisi soluk, kimisi ceset, kimisi toprak insanlara tekrar baktı. “Neredeyim ben küçükhanım?”

Yargıcın dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Adaletin kılıcının tam altındasınız beyefendi.”

Adalet kafasını kaldırdı. İki tarafı keskin, parlak metalden bir kılıç tam yukarısında, bir halatla tavana bağlanmış, boşlukta sallanıyordu. Adalet, fötr şapkasını elinde iki kere çevirdi.

Salona çöken bomboş sessizliği yargıcın yumuşacık sesi doldurdu. “Şimdi, cevap veriniz bayım, yıl bin sekiz yüz bilmem kaç... Avrupa en şahane günlerini yaşıyor;

teknoloji ilerlemiş, her şey harika... tabii zenginler için. Öte yandan insanlar, hak, iş bulabilmek için birbirini yemek üzere, karın tokluğuna çalışıyorlar. Çocuklar... çocuklar günde yirmi saate varan vardiyalarla çalışıyorlar bayım... çocuklar! Siz... Siz nerelerdeydiniz?”

Fötr şapka bir kez döndü. “Ben, insanları işiğe yönlendirmek için vargücümle çalışıyor, halkın arasında geziyordum.”

Küçük yargıç, kalabalığa dönüp sordu: “1800’lerin İngiltere’sinde yaşamış, zavallı, ezilen halk; içinizden herhangi biriniz bu adamı gördü mü?”

Kalabalıktan çıkan kesin ve yüksek bir “Hayır!” nidası tüm binanın sallanmasına sebep oldu.

“Peki siz, İngiltere’nin o çok parlak döneminde yaşamış soylular ve zenginler?”

Bir ayyaş, elinde şarabı, öne fırlayıp, Adalet’in yanına kadar geldi ve tam odaklanamayan gözleriyle Adalet’i süzdü. “Ooo... yanlış anlamı tutuklamışsınız hanım. Bu zat, Bay Smith’dir, en sevdiğim içki arkadaşım!”

Güvenlik görevlileri ayyaş adamı duruşma salonundan çıkarırken, bir başkası sahneye fırladı. “Sen... sen benimle yıllarca poker oynayan Jack Jackson’sın! Ah bu yaşlı hilekârın sakladığı kartlar sayesinde tek bir el verdiği görülmemiştir doğrusu!”

Bir başkası ayağa kalktı. “Yo yo yo... yanlışınız var azizim. Kendisi bana ufak tefek terfi işlerimde yardımcı dokunmuş sevgili John Pith’dir.”

Pek çok kişi ayağa kalkıp, tanıdıkları kadıyla Adalet’i anlattılar. Dolandırıcı, tefeci, yasadışı mal satan şu adam... En sonunda, gri takım elbiseli adamın kim olduğu yönündeki tartışmalar öyle büyüdü ki, kavgaya dönüştü. Kalabalığın büyük bir kısmı dışarı alınmak zorun-

da kaldı, ancak hâlâ ufka kadar her yer insan doluydu.

Adalet’in fötr şapkası, iki tam tur attı. Adalet yere bakarak düşünüyor, kafasındaki tilkiler durmadan hesap yapıyor, kurtulma olasılıklarının ondalarına, yüzdelere, bindelerine bakıyorlardı. Çıkan sonuç her defasında kocaman bir “o” harfiydi, bu da tilkilerin kafasını karıştırmıştı. Sayısal hesaplamaların sonucu nasıl bir harf çıkardı?

“Peki, bayım,” diye devam etti küçük yargıç, “söyleyin bana... sene 1963... Martin Luther King, ‘Bir hayalim var!’ diye haykırmakta... Siz... siz neredeydiniz ve ne yapıyordunuz bayım?”

Fötr şapka dört kez döndü. Adalet, donuk gözlerini ahşap parkelerden ayırıp küçük yargıca dikti. “Ben, Martin Luther King’in ta kendisiydim.”

Siyahi bir adam Adalet’e doğru yaklaşırken, kalabalık açıldı, adama yol verdi. Musa’nın denizi yarmasını andıran bu görüntüyü izlerken Adalet, fötr şapkasını elinde iki kere döndürdü. Karşısında, siyah beyaz eski bir kasetten fırlamışçasına kanlı canlı, Martin Luther King duruyordu.

Yargıç, King’e dönerek, “Siz ne düşünüyorsunuz Bay King?” diye sordu.

Martin Luther King yargıca baktı. “Hayatım boyunca bu adamı hiç görmediğime, kutsal saydığım eşitlik prensibim üstüne yemin edebilirim, matmazel.”

Yargıç, Martin Luther King’i başıyla onaylarken, bukelleri bir o yana bir bu yana sallandı. “Çekilebilirsiniz Bay King.”

Adalet, bir gıcırta duyduğunu düşünerek başını yukarı kaldırdı. Kılıç az öncekinden daha mı fazla sallanıyordu ne?

Küçük yargıç, “Devam edelim bayım,” dedi. “Bu sefer yıl 1930’lar... Bilirsiniz siz, Büyük Buhran Dönemi. Hah, hatta tam tarihi, 1939. Bir kitap basılıyor bayım, adı *Gazağ Üzümleri*. Yazarın adı, John Steinbeck, hafızam beni yanıltmıyorsa... John Steinbeck, zorla topraklarından koparılıp atılan insanların hikâyesini çekinmeden dile getirirken, siz nerelerdediniz bayım?”

Fötr şapka, bir bıçak gibi keskin çıkan sözlerle birlikte üç kez döndü. Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Yürüyüşler düzenliyordum!”

“Yalan!” Bu sefer kıpkırmızı olmuştu küçük yargıç. “Siz ne düşünüyorsunuz Toadlar?”

Kalabalığın içinden bir aile çıktı. İki küçük çocuk, karnı burnunda bir kadın, iki genç delikanlı, yaşlı bir çift ve daha yaşlı bir çift. “Biz duymadık, görmedik ve bilmiyoruz bu adamı.”

Adalet’in fötr şapkası üç kez döndü. “Ama onlar sadece kitap karakteriydi...”

“Öyle miydiler bayım?”

“Evet...”

“Gerçekten bayım, neredeydiniz?”

Adalet’in fötr şapkası bir kez döndü. Adalet cevap vermedi.

“Peki, ya Stalin’in Rusya’sı?” diye sordu küçük yargıç, şekeri elinden alınmış bir çocuğun küskün ses tonuyla. “Mussolini’nin İtalya’sı? Franko’nun İspanya’sı? Tojo’nun Japonya’sı? Kim İl-sung’un Kore’si?”

Adalet’in fötr şapkası bir kez daha döndü.

Küçük yargıcın ses tonu, son ismi söylerken yumuşaktı. “Bayım, Hitler’in Almanya’sında neredeydiniz?”

Adaletin fötr şapkası hareketsiz kaldı. Şapkanın buna cevabı yoktu.

Belki de kimsenin yoktu. Kıyılan onca cana, bir fikir uğruna kurban edilen insanlara, yakılan, kül edilen hayatlara kimsenin verebilecek hesabı yoktu.

“Bayım, bugün Avrupa’da insanlar tok ve huzurlu, öte yandan Afrika’da bir damla su için anneler çocuklarını satmaya bile hazır... diğer çocuklarını yaşatabilmek için. Bayım, söyleyin bu sefer ve lütfen cevap verin... Neredesiniz? Nerelerdediniz?”

Adalet’in sesi zayıf ve pürüzlüydü çıktığında. “Ben saraydaydım küçükhanım,” dedi. “Zevk, ihtişam ve sefanın tam ortasıydım.”

Yargıç, tokmağını masasına indirdi. “Duruşma bitmiştir. Sanığın idamına karar verilmiştir.”

Adalet’in kılıcı sanki anbean ağırlaşıyormuşçasına, onu tutan halatın ipleri birer birer kopuyordu.

Adalet, ilk ve son kez kendisine yenilmişti. Kaybetmişti. Mat olmuştu. Ama beyaz şah kimdi? Kedisini mat eden kimdi? Küçükhanım kimdi? Kimdi ki, yaptıklarını böylesine soğukkanlılıkla, çekinmeden vurmıştu yüzüne?

“Son bir şey bayan... Kim olduğunuzu öğrenmeme izin verir misiniz acaba?”

Küçükhanım, ilk defa gerçekten küçük gözükte gözüne o an. İlk defa o an bir çocuğa gerçekten benzedi.

“Ben, çağlar boyunca oynucağını çaldığınız o küçük kızım, bayım.” ■

Gülser Nisa Yıldırım

6. sınıf öğrencisi

Adana, TOKİ Şehit Bahattin Kalaycı Ortaokulu

BENİ BEKLE

Güneş ufuktan yeni doğmuştu. Uyandığıma seviniyordum. Bu kadar savaşın içinde, ne uyanmak kolay ne de uyumak... Geceleri karanlıkta kayboluyoruz. Elektriğimiz savaş yüzünden gitti yine. Her sabah bu düşüncelerle uyanıyorum.

Yatağında bir iki kere doğrulduktan sonra, üstümü giyip salona yöneldim. Annemle babam her zamanki gibi hiç uyumamışlardı. Bir an düşündüm. Bize yapılanlar ne kadar adildi? Gerçekten biz bunları yaşamak için ne yapmıştık? Adalet kavramı bu ara unuttuğumuz bir sözcüktü.

Annem yorgun gözlerle bakarak, “Demek uyandı kızım, istersen kahvaltını vereyim, ye. Evde de pek bir şey yok ama birkaç zeytin, biraz peynir var,” dedi.

İki haftadır sokağa çıkma yasağı var. Babam işine, kardeşlerim ve ben okula gidemiyoruz. Arkadaşlarımız o kadar özledim ki! Hele öğretmenimi... Anneme, “Anneciğim, ben daha acıkmadım, eğer siz çok acıktıysa-

nız yiyin,” dedim. Aslında çok acıkmıştım fakat kardeşlerimin payını yiyemezdim. Henüz dokuz aylık olan kardeşim her an mama yemek, süt içmek istiyordu. Annemse bizden artanları ona mama gibi yaparak yediriyordu.

Odama doğru yürüdüm. O sırada kardeşlerim uyanıyordu. Annem onları mutfağa götürdü ve kahvaltılarını yedirdi. Birden çok yüksek bir ses geldi. Annem hemen cama çıktı. Karşımızdaki daireye büyük bir bomba düşmüştü. Biz de herkes gibi aşağı koştuk.

Herkes, “Ambulansa haber verdiniz mi?” diye bağırsıyordu. Bu bağırsmalar arasında bir ambulans sesi duyuldu. Onun arkasından polis arabası. Ambulans geldiğinde, çoktan onlarca kişi ölmüştü bile. Polis ise bombayı atanları araştırıyordu. Nihayet ölenlerin ismini açıklıyorlar. Hayır! O ölmüş olamaz! En sevdiğim arkadaşım ölmüş olamaz! Şok geçiriyordum. Polisler, herkese eve gitmelerini söylüyordu. Bense eve gitmek istemiyordum. Çünkü o yıkık dökük taşların arasından arkadaşım çıkacak gibi geliyordu. Ta ki, onun öylece yatmış, cansız bedenini görene kadar...

Annem beni evimize götürmeye çalışıyordu. Odama kadar getirdi. Beni yatağıma yatırdı ve, “Hadi, gözlerini kapat ve bunları unutmaya çalış. Hadi bakalım, iyi geceler benim küçük Ahra’m,” dedi. Sanki her şey iyi gidiyormuş gibi konuşuyordu.

O sırada bir anons sesi duyuldu. Polis konuşuyordu. O da bu olaylardan etkilenmiş olacak ki, sesi çok bitkin çıkıyordu. “Mahalle sakinleri, üç gün içinde burayı terk etmeniz gerekiyor. Mümkünse başka bir şehre gidin. Yeter ki kendinizi bu savaştan koruyun,” diyerek anonsunu bitirdi.

Annemle babam çok hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Bir süre sonra babam yanıma geldi ve, “Kızım, uyanık mısın? Uyan da yanımıza gel,” dedi. Bense bu kadar şeyden sonra hiç uyuyamamıştım. Hemen yanlarına koştum. Babam yine konuşmaya başladı. “Bakın çocuklar, biz bir süreliğine tatile çıkacağız. Evimizden uzaklara gideceğiz. Yarın sabah yola çıkacağımız için hepiniz bavullarınızı hazırlayın,” dedi.

Aslında bu tatilin savaştan kaçmak için olduğunu ve bunun bir tatil olmadığını biliyordum. Hangi ülkeye gidecektik? O ülke bizi kabul eder miydi ki? Hem, oraya gittiğimizde nerede kalacaktık? Bir kez daha aklıma adalet kavramı geldi. Kafamdaki bu soru işaretlerini annelere sormak istedim ama içimdeki bir his beni tuttu. Eğer annemle babam bunları ayarlamamışsa, ya onlara bunu söyleyip kafalarına bir soru işareti de ben koyarsam?

Bu düşünceler içinde odama gittim. Dolabımdan çıkardığım sırt çantama kıyafetlerimi ve diğer eşyalarımı koymaya başladım. O sırada gözüme bir şey ilişti. Bu, daha geçen sene okulumda çekilen bir fotoğraftı. Ne kadar da mutluyduk! Ne kadar da güzeldi her şey! Ya şimdi? Hiç aklımıza gelir miydi, karşımızdaki binaya bomba düşeceği? Çantamı öylece bıraktım ve yatağıma uzandım. Biraz sonra uyudum.

Uyandığımda sabah olmuştu. Annem erkenden kalkıp hemen bavulları hazırlamıştı. Annem, “Uyandın mı, hadi herkes seni bekliyor. Alacaklarını al ve çıkalım,” dedi. O zaman içime bir şey oturdu. Odamın duvarına, savaşın biteceğini hayal ederek büyük harflerle, “BENİ BEKLE” yazdım. Bir anda anılarım canlandı. Ağlamaya başladım.

Annem bunu görünce, “Ağlama bakalım benim küçük Ahra’m,” dedi. “Biz sadece bir süreliğine gezintiye çıkıyoruz. Evimiz ve anılarımız bizi bu gezi bitene kadar bekliyor olacak.”

Bu, acımı dindirdi mi bilmiyorum ama en azından biraz olumlu düşünmeme yardımcı oldu. Hep birlikte evimizden çıktık. Annem belli etmemeye çalışsa bile, onun da gözleri dolmuştu. Kolay değil. İnsanın evinden ve vatanından ayrılması ne kadar kolay olabilir ki? Artık dayanamayıp babama, “Baba, biz nereye gidiyoruz?” diye sordum. Babam, “Türkiye’ye gidiyoruz,” dedi. Bu ülkeyi çok biliyordum. Oranın insanları bizi kabul eder miydi?

İki saat sonra Türkiye sınırına gelmiştik. Arabamızı bir yere bırakıp yürümeye başladık. Karşıdaki insanların dillerini bilmiyorduk. Biraz ilerledikten sonra, yolun karşısında bizim dilimizi de konuşan insanlar gördük. Onların yanına gittik.

Babam, “Merhaba, siz de mi bizim gibi savaştan kaçtınız?” diye sordu.

Oradaki adam ise, “Evet, şimdi kampa gidiyoruz. Siz nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?” deyince, babam, “Herhalde biz de sizin gibi kampa geliriz,” dedi.

O aile ile “kamp” denilen yere gittik. Oradaki Türk görevli bize nereye gideceğimizi söyledi. Bizim dilimizi iyi biliyordu. Bize beyaz bir çadır verildi. Oda büyüklüğündeydi. İçinde yorgan, yastık ve ufak tefek şeyler vardı. Burada yiyecek yoktu. Her gün üç öğün yemek vereceklerdi. Yani bu, şu demek oluyordu: Sabah acıkırsak, onların bize kahvaltı vereceği saati bekleyecektik.

Evimizi çok özlemiştim. Daha dün evimizde, sıcak

yuvamızda oturuyorduk. Ama şimdi oda büyüklüğünde bir çadırda yaşamaya çalışıyoruz. Düşünüyorum da, burada bomba sesleri yok. Silah sesi ve ambulans sesi yok. Güç olsa da burada yaşamaya çalışacağız.

Yavaş yavaş güneş batmaya başlamıştı. Bir anons sesi geldi. Yemek dağıtılacağı söyleniyordu. Çadırımızdan çıktık. Yemek dağıtılan yere gittik ve sıraya girdik. Yemeğimizi alıp çadıra götürdük. Yemekte pilav, tatlı ve fasulye vardı. Verdikleri yemekler bize fazlasıyla yetiyordu. Elektriğimiz yoktu, biz de hemen uyuduk. Uyumaktan başka çaremiz mi vardı? Şu an hiçbir şey bilemiyorum.

Sabah uyandıığımızda, kahvaltı dağıtılmaya başlanmıştı bile. Hemen oraya gittik. Kahvaltımızı alıp çadıra götürdük. Kahvaltıda zeytin, peynir ve ekmek vardı. Allah'a şükür ediyorduk. İyi ki, geldiğimiz ülkede kamp vardı, yoksa biz ne yapardık sokaklarda? Öğleden sonra çok şiddetli bir yağmur başladı. Çadırımıza çok miktarda su girmişti. Annemle babam içeri giren suyu çıkarmaya çalışıyordu. Yorganlarımız ve yastıklarımız ıslanmıştı. Annem, onları kurutmak için oradaki ipe astı. Akşam oldu. Annem, yorganları ve yastıkları ipten aldı. Tam kurumamıştı ama uyumak için onlara ihtiyacımız vardı. Onları yere serdik. Yorganlar nemli olduğu için çok üşüdük. Ama sonunda uykuya daldık.

Üç ay geçmişti. Yerimize zor da olsa alışmıştık. Hatta ben ve erkek kardeşim mülteci çocuklar için açılan okula bile başlamıştık. Kardeşimle ben savaşın bittiğini, salonumuzda ailece yemek yediğimiz günleri, küçük bahçemizde oynadığımız oyunları, Suriye'de bombalanan okulumuzu, savaşta ölen arkadaşlarımızı, onlarla

geçirdiğimiz günleri düşünüp duruyoruz. Annemin hep dediği gibi, "Hayal eden küçük kalplerimiz, güzel hayallerimizle büyür."

Beni bekle ülkem! Beni bekle küçük odam, beni bekle hayallerim! Ahra sizi hiç unutmayacak ve bir gün yine size kavuşacak! ■

Lütfiye Menekşe Perk

6. sınıf öğrencisi
İstanbul, İstek Acıbadem Ortaokulu

PARMAKLIKLAR ARDINDAKİ ÇOCUKLUK

Tepeden sıkıca atkuyruğu yaptığım saçlarımı sallayarak sıkıntıyla etrafta dđrt dđnüyorum. Sıkılıyorum burada olmaktan, dışarı çıkamamaktan. Ağır adımlarla, parmaklıklılı pencerelerin yanına gidiyorum. Pencerenin hemen önünde duran koltuğu, biraz daha ittirerek pencereye yaşıyorum. Ustaca koltuğa çıkıyorum ve her zaman yaptığım gibi, eski pencereyi bütün gücümü kullanarak açıyorum. Gıcırıyor pencere, içim bir tuhaf oluyor. Gıcirtıyı duyan annem içeriden bağırıyor bana.

“Parmaklıklılara kolunu, bacağına, kafanı falan sokayım deme sakın!”

‘Tamam,’ diyorum içimden sessizce. Yine de bunu yapacağımı biliyorum, tehlikeli olduğunu bile bile. En rahat olduğum şekilde diz çöküyorum koltukta. Kollarımı parmaklıktan dışarıya çıkarıp birbirine bağlıyorum. Alnımı sıcak parmaklıklılara yaşıyorum. Parmaklıklar sıcak, çünkü yaz geldi geçiyor. Dışarıyı seyretmeye baş-

lıyorum. ‘Keşke okul başlamış olsaydı,’ diyorum kendi kendime. En azından okul zamanında dışarıya çıkabiliyorum.

Biz, küçücük bir mahallede oturuyoruz. Annem de küçükkken bu mahallede oturduđunu söyler hep. Ama o zamandan bu yana çok şey deđiřti.

Annem, sokakta oynayan son şanslı nesilden... Eski zamanlarda nasıl oyunlar oynadıklarını anlatıyor hep. Eskiden, ben doğmadan çok önce, bu mahalle cıvıl cıvılmış. Anneannem ve komşuları, annemleri eve zor sokarlarmış. Çocuk sesleri bütün mahalleyi kaplarmış. Hele yazın, “Yağ satarım, bal satarım, ustam ölmüş ben satarım!” sözleriyle bütün mahalle inlermiş. Bazı zamanlar ebelemece oynarlarmış. Saklambaç oynadıklarında, mahallenin altı üstüne gelirmiş. Kıpkırmızı suratlarıyla eve döndüklerinde oyuna ve birbirlerine yeterince doymuş olurlarmış. Sayı oldu, olmadı kavgaları uzar gidermiş.

Peki ya şimdi? Artık sokaklar bomboş, in cin top oynuyor adeta. Zamanla değişen dünya, çocuklara karşı hiç de adil davranmıyor. Yazın, sokakta bir tane bile çocuk göremiyorum. Biliyorum ki, yan komşumuzun çocuğu –oğlu mu kızı mı olduğunu bile bilmiyorum– şu anda evinde. Çođumuz pencerenin veya parmaklığın ardından seyrediyoruz dışarıyı. Sokaktan bazen çocuklar geçiyor, hiç tanımadığım. İmrenerek bakıyoruz biz, bütün mahalle çocukları. Bazılarımızı bıraktı dışarıya çıkma özlemi duymayı. Elektronik aletlere bağlandılar; onlar için dışarının yerini bilgisayar aldı. Ama bu, bizim, yani dışarıya hâlâ özlem duyanların azınlıkta olduğunu göstermiyor. İstiyoruz. Dışarıya bir çıksak, kim bilir ne oyunlar oynarız! Yoksa oynayamaz mıyız? Unut-

tuk mu yoksa birlikte oynamayı? Bencillik bundan mı kaynaklanıyor? Paylaşmayı, birlikte olmayı, anlamayı, anlaşmayı mı unuttuk yoksa?

Sokaktan, hiç tanımadığım bir çocuk daha geçiyor. Ayağında top sektiriyor. Hakkını vermeliyim, bayağı iyi. Yalnız, topu biraz eski. Arkasından bir arkadaşı yanına geliyor. Ayağından topu alıyor ve bağırarak koşuyor.

“Hadi gel, yakala!”

Çocuk koşmaya başlıyor. O da kovalamaya. Bir ara ona yetişiyor, topu almak için asılıyor. Topu ikisi de tutamıyor ve top yokuş aşağı yuvarlanmaya başlıyor. Bereket, bizim mahalleye araba girmiyor. İki çocuk da kahkahalarla topu yakalamak için koşmaya başlıyor.

Keşke biz de böyle koşsaydık bir topun peşinden, tüm mahalle. Kovalasaydık birbirimizi. Eskiyecek ortak bir topumuz olsaydı, top herkeste bir gün kalsaydı. Sonra topumuz çok eskiyince harçlıklarımızı birleştirip top alsaydık. Kızların diretmesiyle erkekler de ip atlaydı. Topla oynarken top, birisinin camına gelseydi ve cam kırılırdı. Herkes birbirini suçlardı; sonra, camı kırılan kişi dışarı çıkınca hepimiz çil yavrusu gibi dağılırdık. Sonra, kendi aramızda zararı karşılamak için para toplardık. Yeteri kadar toplayınca, onu bir şekilde, içinde mektupla ona verirdik. Tatlı anılarımız olurdu hep beraberce. Şimdi düşünüyorum da, keşke bundan otuz, kırık sene önce doğsaydım. Daha özgürdük o zamanlarda. Birlikteydik en azından.

Çocuklar koşarak iniyor tüm yokuşu. Birazdan nefes nefese kalacaklar, adım gibi biliyorum. Tahmin ettiğim gibi de oluyor. Zor da olsa, onları görüyorum. Topu ayağına sektiren, bu defa topu kolunun altına alıyor. Yanındaki arkadaşının kahkahası önce mahallede, son-

ra benim kulaklarımda yankılanıyor. Kolunu arkadaşının omuzuna atıyor ve yürümeye başlıyorlar.

Karşı binada üçüzleri görüyorum. Benden çok daha küçükler. Onlar da benim gibi, oturmuşlar yan yana, dışarıyı izliyorlar. Arkalarından görüyorum, ablaları geliyor. Kardeşlerini pencerenin parmaklıklarından çıkarıyor ve koltuğa oturtuyor. Ablaları geliyor ve pençereye başını yaslıyor. Arkasındaki kardeşleri koşuşmaya, saklanmaya başlıyor. Belli ki, saklambaç oynayacaklar. Kız, oyunun kuralının aksine gözlerini kapatmıyor, bana bakıp gülümsüyor. Sonra bir anda arkasını dönüyor ve kanımca, kardeşlerini aramaya gidiyor.

Evlerde arıyoruz dışarıda bulamadığımızı. Birbirimizle oynayamadıklarımızı, varsa kardeşlerimizle oynuyoruz. Benim gibi, kardeşi olmayanlar ya oyuncakları onların yerine koyuyor ya da hayal kuruyoruz, nasıl olurdu eğer şöyle olsaydı gibisinden. Kendimize farklı uğraşlar buluyoruz bir süre sonra. İçimize atıyoruz, umursamıyormuşuz gibi davranıyoruz. Kimimiz bilgisayara veriyor kendini, kimisi kitaba, kimisi hayale, kimisi de derslere. Ama bunlar gidince bir boşluğa düşüyoruz. Mesela yazın, gına geliyor. Her birini sırayla bile yapsak, yetmeyecek bize. Başka bir şey istiyoruz.

Aslında bizi dışarıya çıkarmayanlar da, kendi bakış açılarından kendilerini haklı buluyor. Kendi çocukluklarını unutuyorlar. Küçükken istediklerini, ihtiyaçlarını unutuyorlar. Kendi geçmişlerini hatırlayanlar, bize yaşadıklarını anlatıyorlar. Peki ya biz? Biz, çocukluğumuz hakkında çocuklarımıza ne anlatacağız?

Annem bana içeriden sesleniyor. “Hadi artık, kapat şu pencereyi! Dışarıda ne var, sürekli dışarıya bakıyorsun? Hadi git, biraz kitap falan oku, ders çalış.”

Son kez dışarıya bakıyorum. Bir alt sokakta her yer araba olmuştur şimdi. Bir üst sokaktaki kesilen ağaçlar başka bir yere taşınıyordur. Sessizce camı kapatıyorum. Ben sessizim, cam benim yerime epey ses çıkarıyor.

Koltuktan atlıyorum. Ağır adımlarla odama gidiyorum ve kapımı kapatıyorum. Yatağıma atlıyorum, tavanı seyretmeye başlıyorum.

Binamız yeni değil, bu yüzden tavanda pütürler olmuş ve bir kısmı dökülmüş. Şu anda yanmayan ampül, benim için yapay Güneş. Onun yanında kalan pütürler, Büyükayı takımyıldızı. En büyük olan Demirkazık... Sonra, duvarın bitimine yakın olan dökülmüş kısımlar Oturanboğa. Hayal ediyorum, tavanda yıldızlararası yolculuk yaptığımı. Şu anda bütün bunlar, çimenlere uzanmış gökyüzünü seyrederken aklıma gelmeliydi. Gece çöktüğünde, Demirkazık'ın gökyüzünde nerede olacağını düşünmem gerekirdi.

Elime kitabımı alıyorum, kaldığım yerden okumaya devam ediyorum. *Stepançikovo Köyü*. Dostoyevski'nin bir kitabı. Çok hoşuma gidiyor, uzun zamandır elimden düşmüyor. Eğer ben o romanda olsaydım, çoktan Foma Fomiç'in ağzıyla burnu yer değiştirmiş, kulakları Mr. Spock'unakilere dönmüştü. Eğer karakterin yerinde olsaydım ben ne yapardım sorusuna sık sık cevap veriyorum.

Kitap bile beni sıkıyor, özenle başucuma bırakıyorum. Herhalde düşüncelerimden dolayı bir türlü ilgimi çekemedi. Yavaşça yerimden kalkıyorum ve kendi odamdaki pencerenin dört kat tülünü kaldırıyorum. Benim pencereimin manzarası o kadar da güzel değil. Yine de güneşin batışının yaklaşıp yaklaşmadığını anlayabiliyorsunuz. Bakıyorum, güneş batıyor. Birazdan

gökyüzü kızıla boyanacak, sonra kapkaranlık olacak.

Hızlıca annemin yanına gidiyorum. "Anne, dışarıya çıkabilir miyim?"

Annem bana kötü kötü bakıyor. "Ne var dışarıda bu kadar, anlamadım. Sonra çıkarız birlikte."

"Ama anne, ben şimdi istiyorum."

"Gerçekten seni anlamıyorum, ne var bu kadar dışarıda!"

Üzülmemiş gibi durmaya çalışıyorum. Odama giderken annem arkamdan bağırıyor.

"Dik yürü!"

Sinirlendiğimi hissediyorum yine. Bir anda yönümü değiştiriyorum ve salona geçiyorum. Pencereyi açıp, daha önce yaptığım gibi, alnımı parmaklıklara yaslıyorum. Hafif bir rüzgâr başlıyor. Kızıla boyanıyor gökyüzü. Evin içinde olsam da, saçlarımın dalgalandığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, sımsıkı yumuyorum. Rüzgâr, yüzüme çarpıyor. Parmaklıkların beni dışarıyla ayırmadığını hayal ediyorum. Ufuk çizgisine doğru yokuş aşağı, ellerim cebimde yürüdüğümü hayal ediyorum. Ayağımla, küçük bir taşa vuruyorum. Güneşin batışına yuvarlanışını izliyorum. Duruyorum, yerden çiçek koparacak olan bir arkadaşımı engelliyorum. "Bak!" diyorum ona. "Güneşin batışını izle." İkimiz, dördümüz, onumuz, yirmimiz, hep birlikte güneşin batışını dışarıda izleyene kadar oyun oynuyoruz sokakta. Sonra yorgunlukla yere çöküp birbirimize güneşin batışını gösteriyoruz. Yanaklarımızla aynı renge bürünüyor gökyüzü.

Ne güzel bir hayal değil mi? Her şey var. "Neden şu anda bu gerçek olmasın?" diye soruyorum kendime. Yerimden fırlıyorum, koşarak dışarıya çıkıyorum. Ev kapı-

sını ardına kadar açıyorum. Annem arkamdan koşuyor.

“Dur, nereye?”

Dinlemiyorum. Kollarımı açıp güneşe bakıyorum. Kaldırım taşına oturuyorum. Elime aldığım taşı havaya atıp tutmaya başlıyorum. Bakıyorum çevreme, bütün çocuklar cama çıkmış beni izliyor. Aldırmıyorum. Güneşe tekrar bakıyorum. Kayboluyor gökte.

“Sonunda kavuştuk,” diyorum, annem beni içeriye sokmadan önce. ■

Seden Yemişçioğlu

6. sınıf öğrencisi
TED Aliğa Koleji Vakfı Özel Ortaokulu

BÜYÜK YAKA

Ben daha doğmadan... Ben daha doğmadan, annem ve babamdan ayırdılar beni. Gereksiz yere yapılan, insanların hırsları yüzünden gün yüzüne çıkan o savaşta en değerlilerimi kaybettim ben. Öyle büyük bir savaş ki, dünyada sadece yirmi kişi hayatta kalmayı başardı. Nükleer bombalar dünyanın her tarafından sayısız kez atıldı. İnsanlar korkudan ağlayamıyordu, sokaklarda ceset yığınları vardı... Aslında ben de savaşı bilmiyorum. Ben yatmadan önce, üvey babam bana savaşı anlatırdı. Savaşın nasıl başladığını, insanların açgözlülüğünü, savaşta nasıl hayatta kalmayı başardığını, bir doktorun beni annemin ölü bedeninden nasıl çıkardığını...

Şimdi on altı yaşındayım. Hâlâ savaşın izleri peşimizi bırakmıyor. Elektrikimiz yok, yiyecek kıtlığı çekiyoruz. Kafesteyiz. Gerçekten öyle olmasa bile, özgür değiliz. Özgür olmayınca, yaşamının ne anlamı var ki. Korkunca, aşağılanınca yaşamının ne anlamı var!..

Savaşta sonra yeni bir devlet kuruldu. İçinde öl-

düğümüz devlet “Büyük Yaka”. Başkanımız her şeye bizim yerimize karar veriyor: Kiminle evleneceğimize, hangi işe gireceğimize, kaç çocuk yapacağımıza... On altı yaşına giren kızların ve erkeklerin kiminle evleneceği kurayla belirleniyor ve evleniyorlar.

Başkanımız da her sene aynı konuşmayı yapıyor: “Savaştan sonra bu devleti kurmak için çok çabaladık ama şimdi barış içindeyiz!” Ne demezsin! Yine aynı konuşma. Bir törende de konuşmasını değiştirse şaşarım. İçinde bulunduğum odadan başkanın sesi ve alkışlar rahatlıkla duyuluyor.

Gelinlere hazırlanmaları için yaklaşık iki saat veriliyor ama ben yarım saatte hazırlandım ve oturup beklemeye başladım. Bu sırada kendimi incelemeye koyuldum. Gelinliğim, kadınsı makyajım, topuzum... Ayakkabımın tokasının parıltısı ve gelinliğimin taşlarının uyumunu fark ettim.

Evleniyorum. Hazır mıyım diye kimse bana sormadı. İstiyor muyum diye de kimse sormadı. Ama yine de evleniyorum. Şanslıysam, kurada bana iyi biri çıkar.

İçeriden bir anons sesi duydum. Beş dakika sonra bizi sahneye beklediklerini söylediler. Odadan çıkmak için ayağa kalktım. Elimle duvardan destek aldım. Duvarın soğuğu içime işledi. Elimi serbest bıraktım. İçeriden alkış sesleri yükselince odadan çıktım... ■

Zeynep Sarı

7. sınıf öğrencisi
TED Kocaeli Ortaokulu

GÜL BAHÇESİ

Küçük çocuk, gül kokusuyla uyandı. Başının üstündeki gök mavisi tavana, her zaman gördüğü beyaz tavanı görememenin şaşkınlığıyla baktı. İnsanlar... hep görmeyi beklediklerini görür zaten. Bu küçük çocuk da, her zaman beklediğini görememenin şaşkınlığını yaşıyordu. Camdan baktığında ağaçları gördü; ağaçları, toprağı ve çiçekleri... Küçük çocuk evin içinde yavaşça, gördüklerini sindire sindire ilerliyordu. Ancak komodinin üstündeki gül dolu vazoyu fark edememişti. Oysa aradan yıllar geçse de, ona bu evi hatırlatacak gül kokusu oradan geliyordu.

Ev, eski Türk kültürüne özgü duvar halıları, tablolar ve kilimlerle süslenmişti. Sosyal Bilgiler dersinde anlatmıştı öğretmenleri Türk kültürünü. Bir sonraki konu “adalet”ti. “Adalet” de neydi ki? İlk önce buranın bir Kızılderili’ye ait olduğunu düşündü, ancak evin birçok yönüyle ona tanıdık gelen bir havası vardı. Hem Kızılderililer duvarlara halı asmazdı ki.

“En azından bir balı olsaydı, duvara asardık,” dedi annesi. “Belki o zaman bu kendini ısıtan oda daba çok ısınır,” diye devam etti, sobanın içini üflerken. Ardından kesik kesik öksürmeye başladı. Sobanın üstündeki güğümde su kaynıyordu, annesi kardeşini yıkayacaktı. Bir kanepede, eski bir sehpa, vitrinde gördüğü siyah, ince televizyonlara hiç benzemeyen bir televizyon, yerde serili, eskimiş kırmızı bir kilim... Odanın tüm varlığı neredeyse bunlardan ibaretti. Odaya girdiğiniz an garip bir üşüme hissini kaplıyordu. O da evi ısıtmemek için bızlıca dışarı çıktı, maballe yokuşundan aşağı seğirtti.

Bu düşüncelerle usulca aşağı indi. Bu anıları hatırlamak ona iyi gelmemişti besbelli. Aldırmadan yürümeye devam etti. Eski bir ahşap kapı dikkatini çekti. Kapının üstü boş bırakılmamış, nazar boncukları ve ahşap oymalarla süslenmişti. Kapının ardını çok merak ediyordu. Merakına yenik düştü, açtı.

Burası dev bir kütüphaneydi, yerden göğe kadar kitap raflarıyla kaplıydı. Önce biraz ürktü, fazla büyüklere çünkü; sonra alıştı, kanı kaynamıştı buraya. Bir an için cennette olduğunu düşündü. O dev kütüphanenin içinde ses çıkarmaya korkarak ilerlemeye, adım adım oymalı rafları incelemeye başladı. Süslü bir rafın yan kısmına “Türkçe” diye yazılmıştı. Dikkatini çekti. Ne ola ki bu? Yine merak illetinin her yanını sardığını hissetti. Neydi ki, ona engel olan? Uzun uzun seyretti rafı, şöyle bir ziyafet çekti gözlerine.

Türkçe ile ilgili eski görünüşlü bir kitap seçti. Kitabı o küçük masaya hevesle serdi. Sayfalarını araladı, okudu. Türkçe miydi şimdi bu? Eğer Türkçe ise neden anlamıyordu? Hoşlanmadı. Kitabı özenle yerine koydu. Bu sefer, dilinden anladığı bir kitap okumaya başladı. Say-

falarını hevesle aralıyordu. Bir süre sonra sıkıldı, hızlıca bahçeye çıktı.

Koşa koşa okul bahçesine ulaştı. Yolda düşünceler kafasına sinek gibi üşüştüğünden geç kalmıştı derse. Geç kaldığını okul müdürü fark ederse yine çok kızacaktı. Hem çamurlu ayakkabılarla değil kütüphaneye, okula bile giremezdi. Oysa okulda kendini en mutlu hissettiği yeri kütüphane. “Adalet”i araştıracaktı. Adalet de neydi ki? Yakında öğrenecekti...

Evin kapısından sokak kapısına kadar uzanan asmaya güller sardırılmıştı. Eğer burası bu kadar güzelse, kim bilir dışarı ne nasıldı? Dışarıdaki beton apartmanları görünce, hayal kırıklığına uğradı. Betonları protesto edercesine yüzünü buruşturdu ve koşarak bahçeye döndü. İçi rahatladı, ‘Açgözlü insanlar hâlâ doğayı yok edemediler,’ diye düşündü. Salıncak takıldı gözüne, koştu salıncağa; yıllardır görmediği bir dostuymuş gibi hasret giderdi. Epeyce sallandı; sonra midesi bulandı, bir ağacın gölgesine sığındı. Bu bir vişne ağacıydı. Bulantısını bastırmak için birkaç vişne kopardı. Üstüne başına bulaşmıştı vişneler. Bahçedeki çeşmede de ağzını şapur şapur yıkadı. Yine her yerine akmıştı sular. Serinlemenin verdiği mutlulukla mide bulantısını da unuttu.

Saatlerce oyun oynadı bahçede. Koşturdu, terledi, yedi, içti... Hava kararınca, yorgunluğunu iyice hissetti, midesi kazındı, korktu da; hemen eve geçti.

Midesi kazındı, sabaktan annesinin verdiği bir dilim yağlı ekmekle duruyordu. Hava kararınca yorgunluğunu hissetti. Çantasından, satmak için aldığı mendilleri çıkardı. Karşı kaldırıma geçmek istedi, ani bir korna sesiyle korktu.

Kapı açıldı... İçeri girdi, salondaki kırmızı sedire uzandı, dinlendi... Bir yarım saat kadar şekerlemeden sonra midesini tırmalayan bir açlıkla uyanı. Kedinin acı acı miyavlamasıyla bahçeye çıktı. Kediye bulmak için kamelyayı geçti, yer sallanmaya başlamıştı. Bir ışığın yandığını fark etti ve, "Dikkat et!" diyen bir kadın sesi duyuldu. Dünya yan yatmaya başladı, kafasının çarpıtığını hissetmesiyle beraber gözkapakları kapandı... Uykusunda gül kokusu aldı; uyanınca yine "gül bahçesi"nde olacağını hissederek gülümsedi.

"Dikkat et!" diye bağırın tiz bir kadın sesi duydu, kadının kara gözlerinde şimşekler çakıyordu. Dünya yan yatmaya başladı, kafasından akan ılıklıkla gözkapakları kapandı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördü, "adalet"i öğrenemeyen çocuğun başında toplananlar. ■

GÜNIŞIĞI KİTAPLIĞI

2017 yılında gençler
dayanışma öyküleri yazacak.

"Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi."

Zeynep Cemali'nin *Çılgın Babam* kitabından tema cümlesi.

2017 teması
DAYANIŞMA

son başvuru
23 MAYIS 2017

SEÇİCİ KURUL

Faruk Duman
Feridun Andaç
Gaye Boralıoğlu
Müge İplikçi
Müren Beykan

BAŞVURU yarisma@gunisigikitapligi.com

Öyküler gunisigikitapligi.com'daki Kayıt Formu doldurulularak gönderilir.

info@gunisigikitapligi.com | T 0212 212 99 73 | F 0212 217 91 74

facebook.com/gk.gunisigikitapligi | twitter.com/Gunisigi | instagram.com/gunisigi_kitapligi

1.YIL
2011

Tema
KARDEŞLİK

*“İki kardeş sımsıkı
kucaklaştılar.”*

Zeynep Cemali'nin
Ankaralı kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2011

Aysel Gürmen
Necati Tosuner
Yrd. Doç. Dr. Necdet Neydim
Sevim Ak
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Zeynep” öyküsü

Nurbüke Teker

6. sınıf öğrencisi
Ankara, Türkan Yamantürk İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Çukur” öyküsü

Nihal Deniz Köksal

7. sınıf öğrencisi
Ankara, Andiçen İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Yıllar Sonra” öyküsü

Destina Berfin Sever

8. sınıf öğrencisi
İzmir, Yöneliş Koleji

2.YIL
2012

Tema
HOŞGÖRÜ

*“Ona duyduğum öfke
çoktan uçup gitmişti.”*

Zeynep Cemali'nin
Patenti Kız kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2012

Hacer Kılıcıoğlu
Necati Tosuner
Prof. Dr. Nuran Özyer
Süleyman Bulut
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Parça Hoşgörü” öyküsü

Beyza Nur Muslu

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Prof. Abdullah Türkoğlu İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Sessizliğin Ressamı” öyküsü

Bilge Arslan

7. sınıf öğrencisi
Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Bir Demet Çiçek” öyküsü

Ceren Kuran

6. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Şişli Terakki İlköğretim Okulu

3.YIL
2013

Tema
ARKADAŞLIK

*“Onların arasında olmak
için neler vermezdi.”*

Zeynep Cemali'nin
Gül Sokağı'nın Dikenleri kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2013

Aslı Tohumcu
Gülsüm Cengiz
Necati Güngör
Prof. Dr. Selahattin Dilidüzgün
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Işık Yağmuru” öyküsü

Dilara Karabekmez

7. sınıf öğrencisi
Edirne, Fatih Sultan Mehmet Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Deniz Feneri Vardı:
Yalnız...” öyküsü

Sıdıka Selin Çolak

6. sınıf öğrencisi
Mersin, ODTÜ Geliştirme Vakfı Mersin Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mızıka” öyküsü

Beyza Çelik

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Bayrampaşa, Tuna Ortaokulu

4.YIL
2014

Tema
UMUT

*“Belki yıllardır
ilk kez gülümsedi.”*

Zeynep Cemali'nin
Ballı Çörek Kafeteryası kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2014

Adnan Binyazar
Leyla Ruhan Okyay
Mavisel Yener
Prof. Dr. Sedat Sever
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Yelkenli” öyküsü

Deniz Angın

7. sınıf öğrencisi
Trabzon, Şehit Öğretmen Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kutupyıldızı” öyküsü

Sıla Hatipoğulları

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, VKV Koç Özel Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mavi Gözlü Kadın” öyküsü

Delfin Tuna

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL ÖZEL ÖDÜLLERİ

“Umut Sahaf” öyküsü

Ceren Nisanur Ateş 6. sınıf öğrencisi
İstanbul, Bayrampaşa Sancak-Soy Ortaokulu

“Kaybolan Gözlerinin İçinde” öyküsü

Çağla İdil Ata 7. sınıf öğrencisi
Ankara, ODTÜ Geliştirme Vakfı Ankara Özel Ortaokulu

5. YIL
2015

Tema
CESARET

“Yüzlerindeki kararlılık, gelecek günlerin mustusu gibiydi.”

Zeynep Cemali'nin
Güzelce'de Bir Kaçak, Memo kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2015

Ayfer Gürdal Ünal
Behçet Çelik
Neslihan Önderoğlu
Yalvaç Ural
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kırıklar ve Kesikler” öyküsü

Ezgi Akar

7. sınıf öğrencisi
İzmir, Nedret İlhan Keser Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kanatsız Yükseliş” öyküsü

Bengisu Belen

8. sınıf öğrencisi
Malatya, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Harkıt, Harkıt, Torbanı Sarkıt!” öyküsü

Cem Demir

6. sınıf öğrencisi
İzmir-Menemen, Egekent 2 Ortaokulu

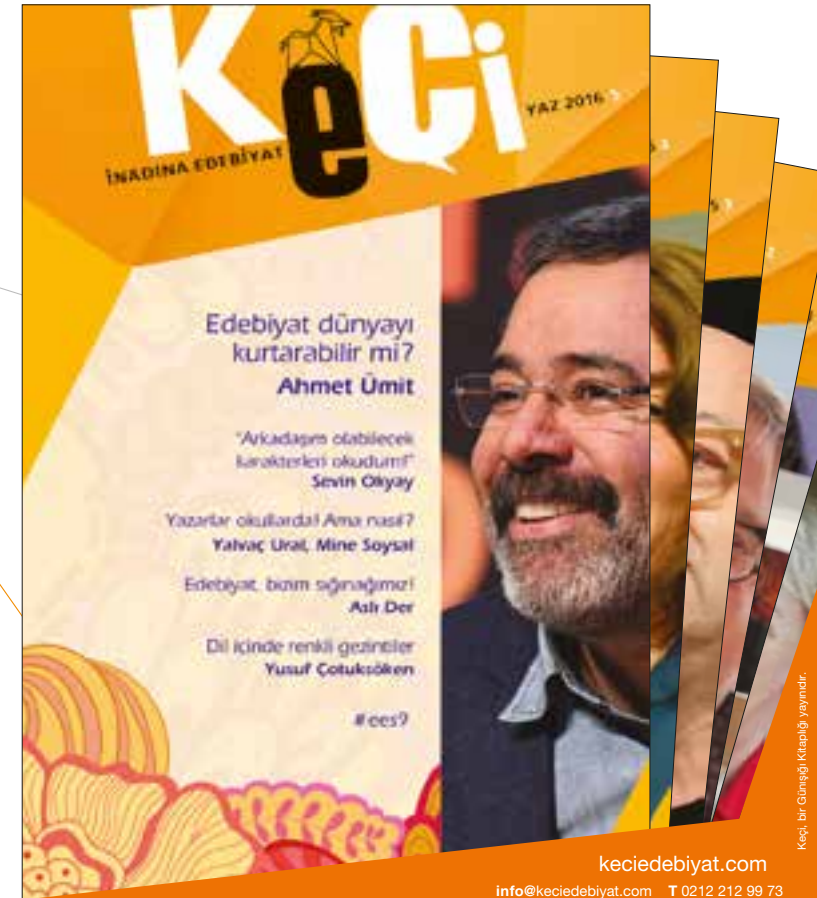
Keçi
İNADINA EDEBİYAT

e-dergi

Seminer ve konferanslarımızın tüm içeriği e-dergi Keçi'de!

Güneşiği Kitaplığı'nın gelenekselleşen konferans ve seminerlerinin içeriği Keçi e-dergide yayımlanıyor. Eğitimciler, kütüphaneciler ve akademisyenler için kaynak niteliğindeki derginin YAZ sayılarında Eğitimde Edebiyat Seminerleri, KIŞ sayılarında ise yıllık yayıncılık konferansı Zeynep Cemali Edebiyat Günü dosya konusu yapılıyor.

Keçi'yi ücretsiz okumak için kecidedebiyat.com

kecidedebiyat.com

info@kecidedebiyat.com T 0212 212 99 73

twitter.com/kecidedebiyat facebook.com/kecidedebiyat instagram.com/kecidedebiyat

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

BAŞVURU

gunisigikitapligi.com'daki **Katılım Koşulları**'na uygun olarak, **Kayıt Formu** eksiksiz doldurularak öyküyle birlikte yollanır. Kayıt Formu, değerlendirme sürecinin sağlıklı ilerlemesi için gerekli ve önemlidir.

E-posta yarisma@gunisigikitapligi.com

Posta Günışığı Kitaplığı Zeynep Cemali Öykü Yarışması
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul

ÖDÜL TÖRENİ

Yarışmanın ödül töreni, Günışığı Kitaplığı tarafından her yıl sonbaharda gerçekleştirilen yayıncılık konferansı **Zeynep Cemali Edebiyat Günü** kapsamında İstanbul'da düzenlenir. Törene il dışından katılacak öğrenciler, velileri ve öğretmenleri, Günışığı Kitaplığı'nın davetlisi olarak ağırlanır.

Gençleri öykü yazmaya ve yarışmaya katılmaya heveslendirecek öğretmenler ve kütüphaneciler için **önemli notlar...**

- Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na yalnızca 6, 7, 8. sınıf öğrencileri katılabilir. 5. sınıflar yarışmaya katılamaz.
- Öyküler, yılın temasına uygun kaleme alınmalıdır. Tema cümlesi, temayı yönlendirmek için kılavuzdur, öyküde yer alması şart değildir.
- Gençlerin, büyüklerinden yardım almadan özgün metinler oluşturması, değerlendirmede aranan önemli ölçütlerdendir.
- Yarışmaya katılım kurumsal değil, bireyseldir. Okul yönetimleri ve öğretmenler tarafından herhangi bir eleme yapılmadan, yazılan tüm öykülerin gönderilmesi beklenmektedir.
- Türkçe'nin yanı sıra farklı branş öğretmenlerinin de, öykü yazmaya hevesli öğrencilerini yarışmaya katılım için desteklemeleri çok değerlidir.